

เหล่ากอสณะ



ชีวิตนักบวช สุขดีที่หนึ่งเลย

เรียบเรียงจากโอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

วัตถุประสงค์ของการบวชก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่น และประโยชน์แก่ชาวโลก เป็นสิ่งที่น่าปิติยินดีในการบวชอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนาของลูกเณรในครั้งนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะไม่มีชีวิตใดจะประเสริฐเลิศเท่ากับชีวิตของนักบวชอีกแล้ว เป็นชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏ หลังจากที่เราผ่านชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มานับภพนับชาติไม่ถ้วน เดียวลำเค็ญ เดียวสบาย เกิดเป็นคนชนชั้นล่างบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นสูงบ้าง พลัดไปสู่อายวบ้าง พอไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ได้สร้างบุญก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ วน ๆ เวียน ๆ กันไปอยู่อย่างนี้

ดังนั้น ชีวิตสุดท้าย คือ ชีวิตของนักบวช ชีวิตของพุทธบุตร ถ้าเป็นหญิงก็เป็นภิกษุณี ถ้าเป็นชายก็เป็นพระภิกษุ นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ชุดสุดท้าย ฉะนั้น ชุดนี้เป็นชุดที่ประเสริฐเลิศที่สุด ใครได้อยู่ในชุดนี้ต้องปลื้มอกปลื้มใจทีเดียว เพราะว่า มนุษย์ในโลกนี้มีประมาณ ๖-๗ พันล้านคน ผู้ชายมีประมาณ ๓ พันล้านคน ผู้หญิง ๓ พันล้านคนที่บวชได้ คือ ฝ่ายชาย แต่ก็บวชไม่ได้ทั้งหมด แม้เป็นเทวดา ครุฑ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ พรหม อรูปพรหม ก็บวชไม่ได้ อย่างในพิธีอุปสมบท ลำดับแรกเลย พระอุปัชฌาย์ต้องถามก่อนว่า เป็นมนุษย์รึ? ขนาดว่าเห็นเป็นมนุษย์ชัด ๆ เข้ามาในโบสถ์ ยังต้องถาม ก็แปลว่า ถ้าไม่ใช่มนุษย์บวชไม่ได้ แม้เป็นมนุษย์ที่ด้อยโอกาสบวชไม่ได้ เป็นหญิงไปครึ่งหนึ่งแล้วเป็นผู้ฉิ่ง (กระเทย) อีกเท่าไรก็ไม่รู้ ก็หมดสิทธิ์

ผู้ได้โอกาสที่จะบวชจริง ๆ มีไม่กี่คนในโลก ไม่คิดไม่แปลก ยิ่งคิดยิ่งแปลก ดังนั้น ผู้ที่บวช คือ ผู้ได้โอกาส ผู้ที่ไม่ได้บวชทั้งหมด คือ ผู้ด้อยโอกาส ผู้มีบุญเท่านั้นจึงอยู่ในเพศของนักบวชได้ นี่เป็นความจริงแท้ แต่บางทีนักบวชบางรูปอาจจะลืมไป คิดว่า เราเป็นผู้ด้อยโอกาส เกิดมายากจน มีชีวิตลำเค็ญ ไม่รู้จะไปทางไหน เขาเลยส่งเข้าวัด มองเผิน ๆ อาจจะเป็นเช่นนั้น แต่มองลึก ๆ สิ คนจนก็มีมากมายในโลก คนรวยก็เยอะแยะในโลก แต่ไม่ได้บวช แปลว่า ต้องมีบุญมีบารมีข้ามชาติ ต้องมีบุญผ่องแผ้วการบวชข้ามชาติมามาก บวชช่วงสั้นบ้าง บวชช่วงยาวบ้าง ผังบวชตลอดชีวิตบ้าง ต่อเนื่องกันมา

เพราะฉะนั้น เมื่อเราเกิดแล้ว จะเกิดจากไหนไม่สำคัญ สำคัญว่า เกิดมาแล้ว ถึงเวลาต้องบวชเป็นสามเณร เป็นพระภิกษุอย่างนี้ จึงจะถือว่า เป็นผู้ได้โอกาส เป็นผู้ที่มีบุญญาธิการที่สั่งสมมาดีแล้ว เพราะฉะนั้น จะต้องทำความเข้าใจใหม่ คิดผิดคิดใหม่ได้ ใครคิดว่า เราเป็นผู้ด้อยโอกาสแล้วมาบวช คิดใหม่ แต่คิดใหม่อย่าให้ผิด ต้องให้มีปิติและภาคภูมิใจในทุกครั้งที่ลืมตามาเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ห่มครองกาย และแม้แต่อนหลังก็ต้องฝันให้เห็น ถ้าไม่ฝันก็จะต้องมีจิตสำนึก มีวิญญาณของนักบวช นั่นแหละคือ ความปิติและภาคภูมิใจของเรา

ดูตัวอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นหลัก ความเป็นใหญ่เป็นโตใคร ๆ ก็ปรารถนาทั้งนั้น สละแม้กระทั่งทรัพย์ อวัยวะและชีวิต เพื่อความเป็นใหญ่เป็นโต แต่พระองค์ทรงสละความเป็นใหญ่เป็นโต เคยเป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ในที่สุดก็ออกบวช แปลว่า เพศนักบวชเหนือกว่าทุก ๆ เพศภาวะ นี่คือการที่เราควรจะมีปิติและภาคภูมิใจ ถ้าคิดตรงนี้ไม่ออก

ทำงานพระศาสนาาก การบวชก็มีความสุข ถ้าคิดตรงนี้ออก สุขทุกคืนทุกวันเลย บวชเป็นพระเณรนี้สุขดีที่หนึ่งเลย สุขมาก สุขทุกคืนสุขทุกวัน หลับตาก็สุข ลืมตาก็สุข สุขสองเวลาทั้งหลับตากับลืมตา หายใจเข้าก็สุข หายใจออกก็สุข แม้กลั้นหายใจยังสุขเลย

ดังนั้น เนื่องในวาระโอกาสที่ลูกสามเณรจะอุปสมบทอุทิศชีวิตเป็นพุทธบูชาในครั้งนี้ จึงเป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง หลวงพ่อจึงขออำนวยการบวชครั้งนี้ เป็นการบวชทั้งภายนอกและภายใน โดยภายนอกได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ มีศีล ๒๒๗ ข้อ และภายในให้มีพระธรรมกายที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา เป็นพระแท้ที่โลกต้องการ

เหล่ากอสมนะ

เรียบเรียงจากพระธรรมเทศนาของพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

ยึดเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นแบบ

๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หลวงพ่อรอดคอยวันนี้มายาวนาน ที่จะได้เห็นลูกเณรมาบวชเป็นสมณะ เพื่อจะได้มาเป็นอายุของ พระพุทธศาสนา เป็นเนื่อนาบุญของโลก เมื่อบวชแล้ว ขอจงตั้งใจเป็นพระแท้ เป็นพระในความหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงทำพระนิพพานให้แจ้ง

ลูกเณรมีบุญเก่าอันสั่งสมมาดี จึงได้มีโอกาสมาบวชเป็นสามเณรตั้งแต่ยังเยาว์วัย บวชเป็นสามเณรแล้วก็ตั้งใจ ประพฤติดีปฏิบัติชอบ แล้วก็ศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตัวเอง สั่งสมบุญบารมี ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ให้ตั้งใจ ประพฤติธรรมให้ดี โดยยึดเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นแบบ หรืออย่างน้อยก็พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ที่ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า “บวชวันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ทำกรรมฐานเรื่อยมาไม่ขาดเลย” ซึ่งการทำกรรมฐานนี้ ลูกเณรก็ทำเป็นปกติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เมื่อบวชแล้ว ก็ให้ทำภาวนาอย่างนั้นเรื่อยไป ไม่ให้ขาดเลย

เหมือนกลีบบัวหลวงห่อหุ้มเกสรบัว

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พระภิกษุสามเณร เป็นผู้เก็บรักษาความรู้อันประเสริฐของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ คำว่า เก็บรักษา ในที่นี้ หมายความว่า ต้องเก็บรักษาความรู้เอาไว้ในตัว ไม่ใช่ความรู้ที่อยู่ในตำรา ถ้าความรู้ที่อยู่ในตำรา มันก็เหมือนมีเงินอยู่ในกระเป๋าคณะอื่น เอามาใช้ไม่ได้

เพราะฉะนั้น จะเก็บรักษาความรู้อันประเสริฐนี้ไว้ ภิกษุสามเณรจะต้องทรงจำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ในตัว เอาไว้ในใจ เวลาโยมถามก็จะได้ออกได้ ต้องทรงจำรักษาเอาไว้ จึงจะเรียกว่า เป็นผู้เก็บรักษาเอาไว้อย่างดี เหมือนกลีบบัวหลวงห่อหุ้มเกสรบัวอย่างนั้น

เป็นทั้งครูและนักเรียน

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรยังแข็งแรงอยู่ ก็ให้พุ่มตัว พุ่มชีวิตจิตใจ ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ดี เอาไว้สอนตัวเราเองก่อน แล้วค่อยไปสอนผู้อื่น ต้องเอาตัวของเราเป็นทั้งนักเรียนเป็นทั้งครู แล้วนักเรียนที่ดีที่สุด ก็คือ ตัวเรา ลูกเณรต้องศึกษาเอาไว้ให้ดีที่สุดทีเดียว เพราะต่อไปในอนาคต เราจะต้องบวชเป็นสมณะ เป็นพระผู้ใหญ่

คฤหัสถ์อริยบุคคลต้องไหว้สามเณรผู้บวชแม่เพียงวันเดียว

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เราต้องรักษาพระพุทธศาสนาเหมือนพระเถรานุเถระ ที่ท่านอุทิศตนรักษากันมา ลูกเณรก็ต้องสืบทอดกันต่อไป อย่าเพิ่งไปเข้าใจผิดว่า เราเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ

ในความรู้สึกของเราอาจจะรู้สึกอย่างนั้น แต่ในความรู้สึกของมนุษย์และของเทวดาที่มองสามเณรนี้ ไม่ธรรมดา นะลูกนะ ขึ้นชมบูชาทีเดียว

สามเณรเป็นบุคคลสำคัญมาก ขนาดคฤหัสถ์ที่บรรลุประณาคามี เป็นพระอริยบุคคล ยังต้องไหว้สามเณรผู้บวชเพียงวันเดียว

เหมือนดัง สามเณรคุณานันทะ

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรจะต้องคิดว่า เราไม่ใช่เด็กธรรมดา แต่เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร พ่อของเรา คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวให้ดี แล้วอย่าลืมว่า สามเณรเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่ ในการอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาในอดีต เราก็จะต้องสร้างอนาคตอันเกรียงไกร ในการปกป้องผองภัยของพระพุทธศาสนา

ถ้าเราไม่เตรียมตัวตั้งแต่ตอนนี้ มันจะสายเกินไป รุ่งของหลวงพ่อ รุ่งของหลวงปู่หลวงตา ภัยว่ามีมากแล้ว แต่ก็ยังไม่เท่ากับรุ่งของลูกเณร เพราะว่า อายุมนุษย์มันขยับลง บาปมันจะแก่กล้ามากขึ้น มนุษย์จะมีกิเลสหนาปัญญาหยาบมาก แล้วพระพุทธศาสนาจะเป็นศาสนาที่ถูกเข่าจ้องทำลายมากที่สุด เพื่อให้มันหมดไปจากโลกใบนี้ ลูกเณรจะต้องศึกษา ฝึกฝน อบรมตัวของเราให้ดี เหมือนอย่างเช่นสามเณรคุณานันทะนะลูกนะ

ชุดสุดท้าย ชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พระภิกษุ สามเณร เป็นชีวิตนักบวชเฉพาะผู้มีบุญเท่านั้น เป็นผู้ได้โอกาส เพราะสวมชุดสุดท้าย ชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลาย ซึ่งเป็นชุดที่มีคุณค่าอันสูงสุด

แม้ไปเรียนต่างประเทศ จบปริญญาโท หรือปริญญาเอกก็ตาม ก็ไม่ควรจะสวมชุดครุยทับผ้ากาสาหวัดสี เพราะผ้าผืนนี้ไม่ควรจะมีผ้าผืนอื่นมาคลุม จะรับปริญญาอะไรก็ตามเถิด ควรจะอยู่ในเพศของผ้ากาสาหวัดสี เพราะชีวิตของพระเป็นเพศอันประเสริฐที่สุด

หวงแหนยั้งชีวิต

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ผ้ากาสาวพัสดร์ ไม่ใช่ว่าได้กันมาง่าย ๆ ต้องได้รับการถ่ายทอดมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สืบต่อกันมา จนกระทั่งท่านยกให้สงฆ์เป็นตัวแทนของท่าน เพราะท่านมองการณ์ไกลว่า ท่านจะอยู่ในโลกมนุษย์นี้ไม่นาน ก็ต้องดับขันธปรินิพพาน เพราะกายมนุษย์นี้มีเวลาจำกัด จึงให้สงฆ์เป็นใหญ่แทนตัว

ใครได้ครอบครองผ้ากาสาวพัสดร์ ต้องปิติภาคภูมิใจ ต้องหวงแหนเอาไว้ยิ่งกว่าชีวิต เพราะผ้าผืนนี้ คือ สัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และเป็นสัญลักษณ์ของมโนปณิธานที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

ทำกิจของบรรพชิต

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ผู้ที่ได้ครอบผ้ากาสาวพัสดร์ผืนนี้ จะต้องมีความตั้งใจอย่างเดียว คือ จะเอาบริวารทั้งหมดและผ้ากาสาวพัสดร์นี้ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่วัตถุประสงค์หลัก แล้วก็ให้ไว้ในกิจของฆราวาส ให้ทำกิจของบรรพชิต ที่ต้องทำพระนิพพานให้แจ้งเป็นหลักเลย ไม่ว่าจะบวชเพียงวันเดียว บวชหน้าไฟ บวชหน้าศพ ก็ต้องทำพระนิพพานให้

เกียรตอันสูงส่ง

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หลวงพ่อปิติภาคภูมิใจในชีวิตของลูกเณร เทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ชาตินี้หลวงพ่อบุญน้อยกว่าลูกเณร มาบวชเอาตอนโต แต่ชาติต่อไปนี้ จะต้องบวชตั้งแต่วัยเยาว์ให้ได้แบบลูกเณร เพราะว่า การบวชเป็นสามเณรได้รับ เกียรตอันสูงส่งทีเดียว พอบวชมาแล้วได้รับการะอังก้อยใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติและเทวดา คือ การรักษาความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นความรู้ที่สำคัญยิ่งที่จะทำให้มวลมนุษยชาติ และเทวดาทั้งหลาย หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

ภารกิจนี้...ไม่ธรรมดา

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ใครที่รับภารกิจนี้ ไม่ธรรมดา จะเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ปกครองประเทศไหนก็แล้วแต่ จะมีพาวเวอร์ (POWER) ขนาดไหนก็แล้วแต่ อย่างมากก็รับภารกิจแค่เรื่องเศรษฐกิจ กับเรื่องทำให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ก็แค่นั้น แต่ก็สุขไม่จริงสักที สุขเกรียมบ้าง สุขไหมบ้าง สุข ก ไก่ ไม่ได้สุข ซะ ไช้

อย่าไปนึกว่า การเป็นนายกฯ ดีกว่าการเป็นสามเณร เป็นนายกฯ นั้นเทวดาไม่ยกมือไหว้นะ ไม่ไหว้ แต่ถ้าเป็นสามเณร โอ้โฮ ! เห็นแต่โลกก็พนมมือแล้ว หน่อเนื้อเชื้อไขขององค์พระจอมไตร

เพราะฉะนั้น ลูกเณร อย่าไปคิดว่า ลูกด้อยโอกาสนะลูกนะ ถ้าคิดอย่างนี้เมื่อไหร่ละก็ ให้ไปเดินจงกรมรอบมหาธรรมกายเจดีย์ 1,000 รอบ จนกว่าจะฉลาด

ความรู้บริสุทธิ์ เดิมพันด้วยชีวิต

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรไม่ได้ด้อยโอกาส แต่เป็นผู้มีบุญ มีบุญที่มารับภารกิจอันยิ่งใหญ่ คือ ได้มาดูแลรักษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งกว่าพระองค์จะได้มานะลูกนะ ท่านก็ต้องสละชีวิต แม่นื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ไม่ได้ตายเถอะ และก่อนจะสละชีวิต ก็สละราชบัลลังก์ สละครอบครัว สละความสะดวกสบายแบบชาวโลก

และยิ่งมอญย้อนหลัง ตามที่พระองค์ทรงเล่าให้ฟัง หน้าเข้าไปอีก ต้องสังสมบุญบารมี ขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว นับภพนับชาติกันไม่ถ้วน เอาไม่ถ้วนมานับทบ ๆ กัน ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป กว่าจะได้มาตรัสรู้ คือ ไปรู้เห็นความรู้ที่เป็นความจริงของชีวิต ที่จะทำให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ พ้นจากภัยในวัฏสงสาร ไม่ใช่ง่าย

ตอนนี้ พระองค์ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว มอบความรู้อันบริสุทธิ์ คือ พระธรรมคำสอนของพระองค์ทิ้งเอาไว้ให้โลก ให้ลูกพระลูกเณรรักษาเอาไว้ หวงแหนเอาไว้ให้ดีนะ เพื่อจะเป็นที่พึ่งต่อตนเอง ต่อโลก ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ฟังในบุญ

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

นายกรัฐมนตรีรับภารกิจแค่ประเทศชาติ ประเทศเล็ก ๆ ประเทศเดียว แต่ลูกเณรต้องรับทั้งโลก ยังไม่พอ ทั้งในปรโลกด้วย รับภารกิจชาวสวรรค์ เทวดาทั้งหลาย ส่วนที่ไปตกในอบายหมดสิทธิ์ไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ก็ยังต้องอาศัยฟังในบุญของลูกเณร ที่สวดมนต์ ไหว้พระ เจริญภาวนา มีบารมีเกิดขึ้นอุทิศบุญกุศลไปให้เขา ทุกข์มากก็ทุกข์น้อย ทุกข์น้อยก็พ้นทุกข์ เห็นไหม แม่นื้อในอบายก็ยังต้องฟังในบุญของลูกเณรนะ มนุษย์ก็ต้องพึ่งความรู้จากลูกเณร เทวดาก็ต้องพึ่งทั้งความรู้ทั้งบุญทุกอย่างจากลูกเณร

ฐานแห่งความรู้แจ้ง

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรมาบวชแล้ว ต้องตั้งใจศึกษาให้ดีนะลูกนะ ศึกษาให้แตกฉาน อย่าไปเก็งข้อสอบ ได้มาก็ไม่ภาคภูมิใจ เรารู้ว่าเราเก็ง ไม่แตกฉาน ถ้าจะเรียนภาษาบาลีซึ่งเก็บรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ ต้องเรียนเพื่อที่จะให้รู้จริง แล้วเอาความรู้จริง รู้จำมาเพื่อให้เป็นฐานแห่งความรู้แจ้ง

ณรรน้อย ไม่มีเครื่องกังวล

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกณรรบวชแล้ว ต้องขยันเรียนนะลูกนะ ศึกษาไป อย่าไปท้อ อย่าไปเกียจคร้าน ให้ตั้งใจเรียนไปเลย และถ้าเห็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน เขาอยู่ทางโลก สนุกสนานเพลิดเพลิน ได้มีโอกาสเตะบอล เล่นอินเทอร์เน็ต ยิ่งกันโป้งป้าง อย่าไปกระดึกระด้ากับเขานะลูกนะ ชีวิตอย่างนั้นไม่เกิดประโยชน์อะไร

ศึกษาแล้วก็ฝึกฝนทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ทำ ๓ อย่างนี้ให้ครบถ้วนบริบูรณ์ โดยเฉพาะการปฏิบัติ ลูกณรรสามารถที่จะทำได้ดีกว่าพระ ดีกว่าพระหนุ่ม เพราะเราเป็นณรรน้อย มันไม่มีเครื่องกังวล

ภาพขยะ

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เป็นณรรน้อยยังรูปหล่ออย่างนี้ แข็งแรง สดชื่น แก้มนี้แดงอั่งอึ้งกันทีเดียว ฝึกลุยกันไปเลย ขยะของความคิดก็ไม่ค่อยจะมี **ขยะภาพทางใจก็ไม่มี** เพราะลูกณรรไม่ได้มีชีวิตที่จะไปหมกมุ่นแบบชาวโลกเขา ซึ่งเขาจะมีภาพขยะ ความคิด เป็นขยะคำพูด การกระทำและก็มาแปรเป็นขยะภาพตอนนั่งธรรมะทำสมาธิ เขาเหลือเฟือเลย รวายเป็นเศษฐีมีแต่ภาพขยะ มนุษย์ทั้งหลาย ผู้ใหญ่เป็นกันอย่างนั้น แต่ลูกณรรไม่มีเลย วัน ๆ ก็เห็นแต่พระ เพราะต้องสวดมนต์ไหว้พระ ลูกณรรไหว้พระ เห็นพระทุกวัน

สิ่งทดแทน...คือ บารมี

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อนึกถึงลูกณรรแล้ว หลวงพ่อปลื้มนะลูกนะ ที่ลูกณรรใช้ชีวิตอยู่กับหลวงพ่อ สร้างบารมีกันอย่างสนุกสนาน ทั้งกิจวัตร ทั้งกิจกรรม ทั้งนั่งหลับตา มาฟังฝนในฝัน อะไรต่าง ๆ ยิ่งใกล้ ๆ งานวันสำคัญ ไม่ค่อยได้หลับได้นอนกัน ทำงานกันสะบัดหันแหลกกันไปเลย

เพราะฉะนั้น ทุกวินาทีที่ผ่านมา เวลาที่เราต้องเสียไป ต้องใช้มัน แต่สิ่งที่ได้ทดแทนมา คือ บารมี นี่คือนสิ่งที่ลูกณรรได้รับ เพราะฉะนั้น นึกถึงลูกณรรที่ไร หลวงพ่อปลื้ม....!

สามณรรเป็นยากกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

การเป็นสามณรรยากกว่าเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองทวีปทั้ง ๔ ;ชมพูทวีป อุตตรกุรุทวีป ปุพพิเททวีป อปรโคยานทวีป ยังง่ายกว่า คือ บุญที่ยังอ่อน ๆ อยู่ก็ต้องไปเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก่อน พอบารมีแก่กล้าถึงจะมาเป็นสามณรร

แต่ลูกเณรไม่ได้รู้ตัวเองว่า มีบุญมีบารมีมากขนาดไหน แล้วจะไปเที่ยวเชื่อคนที่ไม่รู้ เขาพูดว่า เราเป็นผู้ด้อยโอกาส ก็คนไม่รู้เขาก็ตูไป ต้องฟังผู้รู้อย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขนาดพระราชหุลองค์รัชทายาทของกรุงกบิลพัสดุ์ พระองค์ยังทรงให้บวช เพราะเห็นว่า เป็นพระเจ้าจักรพรรดิหรือ อีกไม่กี่วันก็ได้เป็นแล้ว สามเณรเป็นยากกว่าเยอะ

เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อผู้ไม่รู้เขาว่า เราด้อยโอกาส แท้จริงเราคือ ผู้ได้โอกาส ผู้มีบุญต้องบอกกับตัวเองอย่างนี้ทุกวัน

ภาษานั้น...ภาษาสวรรค์

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ภาษาบาลี เป็นภาษาสวรรค์ ที่ชาวสวรรค์จะต้องสนใจ สนใจมากที่สุด เพราะว่าเป็นภาษาที่เก็บรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้

ถ้าคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถูกเก็บไว้เป็นภาษาอังกฤษ เราก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ถูกเก็บเอาไว้เป็นภาษาอะไรก็ตามที่เราต้องเรียนภาษาอะไรก็ตาม คือ เราจะเน้นกันที่ว่า เก็บความรู้เอาไว้

เพราะฉะนั้น ภาษาใดที่เก็บความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ภาษานั้นเป็นภาษาสวรรค์ เพราะ ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความรู้ที่บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ทำให้หลุดพ้นจากวัฏฏะ พ้นจากกฎแห่งกรรม พ้นจากกฎของไตรลักษณ์ และเข้าถึงบรมสุข คือ ถึงพระนิพพาน

ความรู้ที่ยิ่งใหญ่

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นคำสอนที่มีคุณค่ามาก สำหรับผู้ที่มีบารมีมากก็พ้นวัฏฏะ ผู้ที่ยังต้องอยู่ในสังสารวัฏ ก็อยู่อย่างอบอุ่นปลอดภัย ไม่มีเวรไม่มีภัยเลย ถ้าทำตามคำสอนของท่าน จะเป็นนักบวชก็มีคำสอนสำหรับนักบวช เป็นฆราวาสหรือคฤหัสถ์ก็มีคำสอนสำหรับคฤหัสถ์ ที่จะมีชีวิตเป็นคฤหัสถ์อย่างผาสุก อย่างมีความสุขทีเดียว

เพราะฉะนั้นทุกขโทษจากความไม่รู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือคำสอนของพระองค์ท่าน ไม่มีเลย **ความรู้นี้เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่** ใครมีโอกาสได้ศึกษาถือว่า เป็นผู้มั่งมี ไม่ใช่เป็นผู้ด้อยโอกาส เป็นผู้มั่งมีทีเดียว

สิ่งไม่ตีมันร่วง เหลือแต่ดี ๆ

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ภาษาบาลีเก็บรักษาคำสอนฯ ที่พิเศษสุดเลย ที่จะทำให้สัตว์โลกพ้นจากทุกข์ทรมานได้ และมีความสุข

ภาษานี้จึงเป็นภาษาสวรรค์ ภาษาที่พิเศษจริง ๆ ที่เลือกเก็บไว้เป็นภาษาบาลี เพราะเป็นภาษาที่ไม่เพี้ยน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คงที่อย่างนี้ แล้วก็เพราะด้วยภาษาบาลีเพราะมาก ไปลองสวดมนต์ดูสิ แล้วจะพบความไพเราะจาก

บทสวดมนต์ คำว่า นโม ตสฺส.. ขอนอบน้อมแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบฯ แคกล่าวดำว่า นโม... หัวใจมันสั่นสะเทือนแล้ว มันสะเทือน จนกระทั่งสิ่งที่ไม่มีมันร่วง เหลือแต่ดี ๆ เอาไว้

มาเกิด ไม่ใช่ เกิดมา

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรของหลวงพ่อบัณฑิตมาก มากทีเดียว มาทางลัด มาเกิด ไม่ใช่ เกิดมานะ มีอยู่ ๒ คำ คล้าย ๆ กัน เหมือนกลับคำกัน มาเกิด ไม่ใช่ เกิดมา

เกิดมา หมายถึงว่า เกิดแบบธรรมดา คือ ใคร ๆ ทุกคนต้องเกิดมา ไม่เกิดไม่ได้ หมดกรรมจากอภายก็ต้องเกิดมา หมดบุญจากสวรรค์ก็ต้องเกิดมาเป็นมนุษย์ นี่เกิดมา เป็นมนุษย์แล้วไปทำอะไรก็แล้วแต่ที่มนุษย์เขาทำกัน ก็ทำกันอย่างนั้น

มาเกิด หมายถึงว่า บุญยังไม่หมด วิมานก็ยังอยู่ แต่มันเป็นหน้าที่อันสูงส่งที่จะต้องลงมาเกิด เพราะฉะนั้น ต้องมาเกิดเพื่อการนี้ ทางไหนทางลัดรีบมาเกิด ลูกเณรมาเกิดนะลูกนะ

มันขึ้นอยู่กับโอกาสอะไร

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เราไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส อย่าไปเชื่อกำว่า ด้อยโอกาส เราอาจจะด้อยที่ว่า เราไม่ต้องไปกินเหล้ากับเขา เราด้อยโอกาสทางนี้ เราด้อยโอกาสในการเล่นการพนัน เราด้อยโอกาสในทางที่จะฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม หรืออะไรต่าง ๆ

แต่เราได้โอกาสในการศึกษาธรรมะ ขึ้นอยู่กับโอกาสอะไรต่างหาก ลูกเณรเป็นผู้ได้โอกาสนะลูกนะ ไม่ใช่ด้อยโอกาส

รีบรักษาคำสอนฯ

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรมาเกิดเพื่อการนี้ การอะไร การรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ มาเกิดจากไหนไม่สำคัญ แวบ...มาเกิด บ้านเกิดอยู่ตรงไหน ก็เกิดตรงนั้น

แต่บ้านหลังนี้ (วัดพระธรรมกาย) มาอยู่ บ้านอยู่มาอยู่ตรงนี้ ลงจากหลังควาย คาราวาดำก็ออกบวชกันเลย เพื่อจะรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก

วัดกันที่ ไสหรือหมอง

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณร คนที่เขาต้องโอกาส คือ โอกาสที่เขาจะได้ทำพระนิพพานให้แจ้ง เขาต้อง เพราะมันแต่ไปทำมาหากินกัน ชีวิตเขาก็วน ๆ เวียน ๆ กันไปอยู่อย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะว่า ตอนใกล้จะละโลก ไปสู่ปรโลกนั้น เขาไม่ได้วัดว่า ใครเรียนอะไรมา ใครสวย ใครรวย ใครหล่อ ใครมีศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำแค่ไหน แต่ตรงนั้นวัดกันที่ **ใครใจใส หรือใจหมอง**

ต้องคิดอย่างนี้

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ใครสั่งสมบุญใจใส ใครสั่งสมบาปก็ใจหมอง ถ้าสั่งสมบุญใจใสก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ถ้าสั่งสมบาปใจหมองก็ไปอบาย ไปมีทุกข์ หรือพลัดไปยมโลก เขาก็ไม่ได้ถามว่า เรียนมาจากไหน เรียนวิชาอะไรมา แต่ถามว่า **เจ้าไปทำบาปอย่างนี้ใช่ไหม** เจ้าทำบุญอย่างนี้ใช่ไหม ฉะนั้น จึงขึ้นอยู่กับบุญกับบาปเท่านั้น

ลูกเณรมาเรียนสุดยอดของวิชาที่เดียว ต้องภูมิใจ ภูมิใจว่า เราเป็นผู้ได้โอกาสที่จะมาศึกษาภาษาบาลี ซึ่งมีเอาไว้สำหรับเฉพาะผู้มีบุญ เพื่อรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำหรับตัวเราเองก็เพื่อจะทำพระนิพพานให้แจ้ง และเพื่อชาวโลกจะได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง และทำพระนิพพานให้แจ้งเช่นเดียวกัน **ต้องคิดอย่างนี้นะลูกนะ**

มรรคผลนิพพานไม่ล้ำสมัย

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อบวชมาแล้ว สิ่งที่ลูกเณรจะต้องศึกษา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เป้าหมายของเราคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง มีตัวอย่างมากมายในสมัยพุทธกาล ที่สามเณรบวชแล้วได้เป็นพระอรหันต์ บรรลุมรรคผลนิพพาน

และ**มรรคผลนิพพานไม่ได้ล้ำสมัย** ปัจจุบันนี้ก็สามารถบรรลุได้ เพราะอยู่ในตัวของเรา มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ อยู่ในตัวของเรา ไม่ได้อยู่นอกโลก ของที่อยู่ในตัวของเรา ถือว่าเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวที่สุด อยู่ในวิสัยที่เราสามารถไปศึกษา ไปแสวงหา ไปทำให้แจ้งได้

ลูกของผู้วิเศษสุด

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สามเณรเมื่อบวชเป็นพระแล้ว เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ชุดนี้ เราเป็นลูกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **เราเป็นลูกของผู้วิเศษสุด** ที่ทั้งมนุษย์ เทวดา พรหม อรูปพรหมต้องกราบไหว้

หลักสูตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้วางหลักสูตรเอาไว้: ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สามเณรต้องเรียนปริยัติและก็ต้องปฏิบัติให้มีประสบการณ์ภายใน ต้องศึกษาเรื่องศีลสิกขา จิตตสิกขา ปัญญาสิกขา เรียนจบปริญญาแล้วต้องให้ได้บรรลุมรรคผล นิพพาน ได้วิชา ๓ วิชา ๔ อภิญญา ๖ หุติพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ มีมโนยิทธิ มีฤทธิ์ทางใจ แสดงอิทธิฤทธิ์ได้ ทำอภิสวักเสลให้สิ้นไป นี่หลักสูตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางไว้อย่างนี้

ผู้เป็นแสงสว่างแก่โลก

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ปริญญาในทางธรรม มี ๓ คือ

๑. ญาตปริญญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรรู้ รู้เรื่องดับทุกข์ไปพระนิพพาน
๒. ปหานปริญญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรละ
๓. ตีรณปริญญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรพิจารณา

เมื่อได้ศึกษาจบปริญญาในทางธรรมแล้ว ไม่มีลาสิกขา จะต้องเป็นแสงสว่างให้เกิดขึ้นแก่โลก เหมือนดวงอาทิตย์ ที่ให้ความสว่างต่อโลก จะต้องบำเพ็ญประโยชน์ต่อโลก

ใช้ว่า...เราไม่เคยเรียน

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ที่จริงการเรียนแบบทางโลก ไม่ใช่เราไม่เคยเรียน แต่เราลืมไปแล้ว เพราะว่าเวลาเราเกิดใหม่ เราลืม เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร มั่นยาวนานมาก นับภพนับชาติไม่ถ้วน เป็นมาหมดแล้ว แล้วทำไมจึงยังมาอยู่อยู่กับของเดิม ไม่ไปไหนสักที อันนี้ไม่ใช่วัตถุประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โลกขาดเนื่อนาบุญไม่ได้

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

โลกขาดเนื่อนาบุญไม่ได้ ถ้าโลกขาดเนื่อนาบุญ ชีวิตของชาวโลก ยังจะต้องทนทุกข์ทรมานอีกยาวทีเดียว แต่ถ้าหากว่า ยังมีเนื่อนาบุญอยู่ในโลก ชาวโลกเขาได้มีโอกาส ได้ทำบุญ เท่ากับย่นระยะเวลาในวัฏฏะกัน ให้มันเหลือสั้นลงมาเรื่อย ๆ

ลูกเนรเป็นเนื่อนาบุญ เป็นแหล่งแห่งบุญ ที่มนุษย์และเทวดาเขาจะดักดวง แล้วก็แหล่งแห่งความรู้ ที่มนุษย์และเทวดาอยากจะได้ศึกษา

ใคร...ในโลกนี้เขาเป็นได้ยาก

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรไม่ได้เป็นผู้ด้อยโอกาส แต่ว่าเป็นผู้ได้โอกาสดี ที่ได้มีโอกาสมาเป็นอย่างนี้ ซึ่งใครในโลกนี้เขาเป็นได้ยาก เขายากที่จะได้มีโอกาสดีอย่างนี้

เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อใครที่เขาบอกว่า เราเป็นคนยากคนจนด้อยโอกาส ไม่ใช่ละ โอกาสเขาวัดกันตรงที่ว่า ใครจะเข้าใจความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากกว่ากัน ถ้าใครเข้าใจ ถือว่า เป็นผู้ได้โอกาส เพราะฉะนั้น จงภูมิใจเอาไว้ละลูกนะว่า ลูกเป็นผู้ได้โอกาส

ต้องเป็นสมณะให้ได้อย่าง...พระเดชพระคุณ...

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรจะต้องประคองชีวิตให้ดี เราจะต้องไปบวชเป็นพระ แล้วก็รักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ เป็นที่พึ่งให้ตัวของเราและผู้อื่นเขาด้วย และก็ต้องเป็นสมณะให้ได้อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ข้อวัตร ปฏิปทา มโนปณิธานของท่านเป็นแบบอย่างที่ดีเหลือเกินที่ลูกเณรจะต้องเดินตามรอย ท่านก้าวเท้าขวา เราก็ต้องก้าวเท้าขวา ท่านก้าวเท้าซ้าย เราก็ต้องก้าวเท้าซ้ายตาม ชีวิตนี้จึงจะประสบความสำเร็จ

โอกาสสร้างบารมี มีมากกว่า

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

การเป็นนักบวชตั้งแต่ยังเยาว์ มีโอกาสสร้างบารมีได้มากกว่าคนอื่น เพราะทุกชีวิตเกิดมาในโลกนี้เพื่อสร้างบารมีเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อการอื่นเลย

ถ้าเราสร้างบารมีได้มากชาติต่อไปอุปสรรคของชีวิตก็น้อย ถ้าเราสร้างบารมีน้อย ชาติต่อไปอุปสรรคของชีวิตมันก็มีมาก

ใครควรไหว้ใคร

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เรื่องราวในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๔๖ หน้า ๕๓๘ ตอนหนึ่งกล่าวว่า “คฤหัสถ์แม้เป็นอนาคามี ฟังให้สามเณร แม้บวชในวันนั้น” คือ มีข้อสงสัยกันว่า ขรവാสที่บรรลุปะริวัตรบุคคล ถ้าบรรลุก่อนหลังกัน ใครควรจะกราบไหว้ใคร

และถ้าขรवासบรรลุปะริวัตรบุคคล คือ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี กับนักบวชซึ่งยังไม่ได้บรรลุปะริวัตร ใครควรไหว้ใคร มันก็น่าคิดเหมือนกัน คือ บวชมาวันหนึ่ง แล้วยังไม่ได้บรรลุปะริวัตรสักอย่าง แต่ว่าคฤหัสถ์ ขรवासเขาบรรลุปะริวัตรเป็นพระอริยบุคคล ตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี ในสมัยพุทธกาลมีอยู่ มันก็น่าสงสัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านสรุปเอาไว้ว่า “ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ถ้าอนาคามีเป็นคฤหัสถ์ใช้ อนาคามีผู้คฤหัสถ์นั้น ฟังกระทำกิจทั้งหลาย มีการอภิเวท เป็นต้น แก่สามเณรแม้ผู้บวชในวันนั้น” อันนี้คือสิ่งที่ท่านได้บอกเอาไว้ แสดงว่า เพศของนักบวชไม่ธรรมดา แม้คฤหัสถ์ที่เป็นพระอริยบุคคลยังต้องกระทำอัญชลี ยกมือไหว้ ต้องแสดงความเคารพ แม้สามเณรบวชเพียงวันเดียว

บุคคลสำคัญ

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สามเณรเป็นบุคคลสำคัญ เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ คฤหัสถ์ยังไม่ใช่เทือก ยังไม่ใช่เถา เหล่าหรืออาจจะเป็นต้น ไกล ๆ แหว ๆ ดังนั้น ใครว่าสามเณรด้อยโอกาสนั้น ผิดนะ สามเณรอาจจะด้อยโอกาสที่ไม่ได้ไปบอขายเหมือนคฤหัสถ์ เหมือนขรवासบางคน แต่ว่าได้โอกาสในการที่จะสร้างบารมีอันยิ่งใหญ่ พระพุทธองค์ทรงสรุปมาแล้ว

ปลื้มแทน...!แทน

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สามเณรไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส จำไว้นะลูกเณรนะ ถ้าใครบอกว่า ด้อยละก็ เอาคำนี้ไปบอกเลย “ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ถ้าอนาคามีเป็นคฤหัสถ์ใช้ อนาคามีผู้คฤหัสถ์นั้น ฟังกระทำกิจทั้งหลาย มีการอภิเวท เป็นต้น แก่สามเณรแม้ผู้บวชในวันนั้น” ฟังแล้วปลื้มแทนลูกเณร...!

มองด้วยตาละห้อย

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

การที่ได้ห่มครองผ้ากาสาวพัสตร์นั้น ไม่ธรรมดา เฉพาะผู้มีบุญเท่านั้น ถ้าบุญน้อย ๆ ก็ได้แต่**มองด้วยตาละห้อย**นะว่า ไม่อาจจะไปครองผ้ากาสาวพัสตร์ ต้องไปคอยเขาชาติหน้าโน้น คุณะลูกนะ นี่ต้องพูดตอกย้ำซ้ำบ่อย ๆ ผู้ด้อยโอกาสเขาจะได้ฟิต เขาจะได้เป็นผู้ได้โอกาสในภพชาติต่อไป

พลิกสถานการณ์

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เราจะไปเฉาเฉยอะไร อย่าไปจ้อง อย่าไปแค้น ทำให้มันแจ่มแจ้งให้ได้ สงบเสงี่ยม สง่างาม จ้อง ๆ นั้นไม่ใช่สามเณรแล้ว ต้องระดับที่พระราชอาอย่างพระเจ้าอโศกมหาราช มองเห็นสามเณรนิโครธแล้วเกิดกุศลศรัทธาขึ้นมา ทำให้สถานการณ์พลิกเลย ซึ่งช่วงนั้นพระพุทธศาสนากำลังจะหมดไปแล้วจากอินเดีย หวนคืนมาใหม่

ต้องใช้โอกาส

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เมื่อเราได้โอกาสแล้ว เราก็ต้องใช้โอกาสศึกษาพระธรรมวินัย ให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา วิชชาธรรมกาย อย่าเพิ่งรีบตาย ให้เข้าถึงธรรมกายกันก่อน ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์กันไปเลย

วิมานยังอยู่

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หลวงพ่อก็นึกถึงลูกเณรทีไร แล้วมันปลื้ม...! ลูกของเรามีบุญมาก มาจากไหนไม่สำคัญ วุบมาเลย เพราะเขา มาเกิด แต่เขาไม่ได้เกิดมาแบบชาวโลกทั่วไป มาเกิดเพื่อการนี้ วิมานยังอยู่เลย บุญยังพร้อม แต่ว่าถึงคราวที่จะต้องเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกาย ก็รีบลงมาเกิด เพื่อจะมาทำภารกิจหน้าที่อันนี้ให้สมบูรณ์ เราต้องปิติและภาคภูมิใจบ่อย ๆ นะลูกนะ

เหมือนต้นกล้วย

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สอนตัวเองให้ได้ เตือนตัวเองให้ดี วยตอนนี้งำลังแข็งแรง ความแข็งแรงของลูกเณรเป็นสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้ ผู้เฒ่าผู้ผ่านอายุ ผู้ผ่านโลกมายาวนานมีอายุมาก ๖๐ ปีกันขึ้นไปอย่างนี้ ท่านเหล่านั้นสมบูรณ์ไปด้วยประการทั้งปวง สมบูรณ์ด้วยทรัพย์ศฤงคาร สมบูรณ์ด้วยพวกพ้องบริวาร คือ ท่านมีความพร้อมตรงนี้น่าจะเดียว เรื่องทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็ผ่านกันมาแล้ว

แต่พอปลดเกษียณไปแล้ว ท่านสรุปได้เลยว่า ชีวิตที่ผ่านมา ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารเลย ขนาดผ่านมาทุกอย่าง สมมุติกันทั้งสิ้น สมมุติว่า เป็นนั่น เป็นนี่ เป็นลูกน้อง เป็นเจ้านาย เป็นอะไรสารพัด พอปลดเกษียณก็เป็นตาแก่ แล้วก็ไม่ได้อะไร

ถามว่า ได้รับความสุขที่แท้จริงไหม ก็ไม่ใช่ ต้องไปถามว่า มีอะไรภาคภูมิใจบ้างในชีวิตที่ผ่านมา ก่อนปลดเกษียณตอบกันไปคนละอย่าง ซึ่งฟังดูแล้ว มันเหมือนต้นกล้วย ซึ่งไม่มีแก่นสารอะไรของชีวิต

ต้องการความแข็งแรง

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สิ่งที่ผู้เฒ่าเหล่านั้นต้องการได้ เมื่อผ่านชีวิตมาถึง ณ จุดตรงนั้นแล้วพบว่า ชีวิตที่ผ่านมาไม่มีแก่นสาร ต้องการความแข็งแรงนะลูกนะ ไม่ได้ต้องการทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เอาความแข็งแรงมาทำไม จะมาแสวงหาแก่นสารของชีวิต ซึ่งก็อยู่ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จะเอาความแข็งแรง หมายความว่า ถ้าย้อนยุคกลับได้ ก็อยากจะย้อนชีวิตคืนไป ถึงตอนนั้นวัยที่แข็งแรง แต่ก็ย้อนชีวิตกันไม่ได้ ผู้เฒ่ามีประสบการณ์ทางโลกมาก ท่านต้องการความแข็งแรง

เตรียมตัวตั้งแต่ตอนนี้

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรมีความแข็งแรง มีความพร้อมที่จะแสวงหาแก่นสารของชีวิต ซึ่งมีอยู่ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านนั้น ลุยศึกษากันให้เต็มที่ ให้ภาคภูมิใจเลยว่า เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นหน่อเนื้อเชื้อไขของพระบรมศาสดา เรามีความแข็งแรง และอยู่ในวัยยังสดชื่นที่ปลอดกังวล จะต้องใช้วัยนี้ให้เป็นประโยชน์

เราจะได้มารับภารกิจอันยิ่งใหญ่ต่อไปในอนาคต เราต้องเตรียมตัวกันตั้งแต่ตอนนี้ ตั้งแต่ยังเยาว์วัย แล้วต่อไปในอนาคต เมื่อเราไปรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ นั่น ตอนที่อายุพรรษามาก บวชเป็นพระแล้ว เราก็จะทำได้อย่างสมบูรณ์

ห่านป่าบินมา ได้ห่านพะโล้

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ตอนนี้ฝึกซ้อมยิงธนูไปก่อน พอห่านป่าบินมาจะได้ห่านพะโล้ หมายถึง เราจะต้องมีความพร้อม ต้องเตรียมตัวกันให้ดี ๆ ถ้าไม่พร้อมตอนนี้ พอห่านป่าบินมา เราจะได้แต่ขนห่าน ไม่ได้ห่านพะโล้ ให้ฝึกกันตั้งแต่ตอนนี้

ต้องเตรียมตัว

๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

หลวงพ่อกเคยได้ยินผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ท่านเล่าให้ฟังว่า พันเอก(พิเศษ) ดร.ถนัด คอมันตร์ อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศอยู่นานทีเดียว และมีความรู้ความสามารถมาก ท่านเตรียมตัวที่จะเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศตั้งแต่ยังเยาว์วัย มีการเตรียมตัวกันให้พร้อมอย่างยาวนานทีเดียว ตัวท่านก็ถึงแก่กรรมไปแล้ว ผู้เล่าซึ่งเคยอยู่ใกล้ชิดท่าน เล่าให้หลวงพ่อฟัง

ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดว่า **ทุกอย่างต้องเตรียมตัว** เหมือนท่านเซอร์ซิลล์ รัฐบุรุษของอังกฤษ เตรียมตัวที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีตั้งแต่ยังเยาว์วัย พอถึงเวลา จังหวะโอกาสอันน่ายกก็เป็นนายฯ ที่ดีได้ เก่งมากด้วย

ลูกเณรจะต้องรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ ก็ต้องเตรียมตัวกันตั้งแต่ยังเยาว์วัย พอถึงภารกิจอันยิ่งใหญ่มาอยู่ในมือแล้ว จะทำได้อย่างสมบูรณ์ เราจะได้มีความปีติภาคภูมิใจทุกครั้งทีตามระลึกถึง

สมณะน้อย – สมณะใหญ่

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ในพรรหานี้ ลูกเณรในวัดพระธรรมกาย ต้องนั่งสมาธิกันอย่างข้มงวด เอาให้ได้ ต้องเห็นพระให้ได้ ถ้าเห็นพระได้อย่างนี้แล้ว ความรู้สึกที่ว่า เราเป็นพระจะเกิดขึ้น เราจะปลื้มทีเดียว ภายนอกเราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะเป็นสมณะน้อย แต่ข้างในเป็นสมณะใหญ่

เวลาเราบวชอะไรจากญาติโยม เราจะมีความรู้สึกว่า เราเป็นผู้ให้ ไม่ได้มีความรู้สึกที่ว่า เราเป็นผู้รับ เหมือนเราเปิดทางให้เขา เป็นสะพานเชื่อมโยง ให้เขาได้เชื่อมกับกระแสธารแห่งบุญอันบริสุทธิ์ ซึ่งจะส่งผลให้เขาได้มีสมบัติใหญ่ในอนาคต ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ และเราจะมีความรู้สึกว่า เราเหมือนเป็นต้นทางแห่งทางสวรรค์ให้แก่ญาติโยมทีเดียว

ก่อนจำวัด

๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณร ก่อนจำวัดต้องนึกบทพวน ตั้งแต่ตื่นนอนมากระทั่งกำลังจะเข้านอน มีอะไรทำให้เราปลื้มปิติ ภาคภูมิใจในการทำกุศล ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าปลื้มแล้ว จำวัดได้ ถ้ายังไม่ปลื้มนั่งต่อไป ทำใจหยุด ใจนิ่ง ให้ใจใส ๆ จนกระทั่งใจใส มีความบริสุทธิ์ แล้วจะปลื้ม มีปิติ มีความภาคภูมิใจว่า เราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะที่แท้จริง แล้วจึงจำวัดได้

มีเวลามากกว่า

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรจะต้องตั้งใจปฏิบัติ เอาให้เห็นพระให้ได้ เพราะชีวิตพระชีวิตเณร มีเวลาว่างมากกว่าชีวิตของฆราวาส เรา คือ อติตฆราวาส เราเคยเป็นมาแล้ว แต่อดิศักดิ์ทิ้งไป ไม่เก็บเอามาคิดกัน เงามาบวช เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร วัฏสงสารมีภัยมาก ภัยในอบาย ภัยในสังสารวัฏ เพราะเรายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมกันทั้งสิ้น

ขยันทำความดี

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

พระเณร คือ ผู้ได้โอกาส เราจะได้โอกาสอย่างไร ได้โอกาสว่างที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ใช่ว่า เราไม่มีฝีมือในการทำมาหากินทางโลก นกกา มันยังทำมาหากินได้ เราเป็นมนุษย์ ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

แต่มันไม่เกิดประโยชน์ จะมาว่า พระขี้เกียจ ไม่ถูกนะ ขี้เกียจก็มีเพียงประการเดียวก็คือ ขี้เกียจทำความชั่ว แต่ขยันทำความดี ไปสั่งสอนธรรมะ ให้ความสว่างแก่ชาวโลก

จิตสำนึก

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรต้องมีจิตสำนึกอยู่เสมอเสมอว่า เราไม่ได้เป็นผู้ด้อยโอกาส เราคือ ผู้ได้โอกาส คือ ได้มาใกล้ชิดกับพระรัตนตรัย มาศึกษาความรู้ที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว ที่จะเข้าไปสู่ทะเลแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ไม่มีขอบเขต ที่จะทำให้เราพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย จากกิเลสอาสวะ ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง

หน่อเนื้อพระจอมไตร

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรจะต้องเก็บความภาคภูมิใจนี้เอาไว้ทุกวันทุกคืนทีเดียว เป็นสามเณรหน่อเนื้อเชื้อไขขององค์พระจอมไตร ภาคภูมิใจไปนิรันดร์ เก็บไว้ทุก ๆ วันเลย

อย่าลืมว่า สามเณรในอดีตที่ผ่านมา เป็นผู้กอบกู้ของพระพุทธศาสนา สามเณรคุณานันทะ จำกันได้ไหม ยามที่พระพุทธศาสนากำลังจะล่มสลายที่ศรีลังกา ก็มีสามเณรคุณานันทะได้ฟื้นฟูขึ้นมา บวชกันตั้งแต่เป็นสามเณร บวชวันนั้น เทศน์วันนั้นทั้งคืน เทศน์ถึงสว่าง เทศน์อยู่รูปเดียวนั้นแหละ ถือเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ทีเดียว

ศึกช้างหน้าใหญ่หลวงนัก

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรต้องเตรียมตัวให้ตื่นะลูกนะ ศึกช้างหน้าใหญ่หลวงนัก เพราะฉะนั้น ต้องเตรียมฝึกตัวกันตั้งแต่เป็นสามเณร เตรียมที่จะรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ต่อไปในอนาคต เพื่อเราและโลก โลกจะได้รับความรู้จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เก็บรักษาเอาไว้โดยพระเณรนี้แหละ โดยเริ่มต้นจากสามเณรอย่างนี้

สามเณรได้มีโอกาสฝึกตัวกันตั้งแต่ยังเยาว์วัย ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่น ลุยกันไปเลย ศึกษาด้วยความ Relax & Alert (มีความพร้อมด้วยการตั้งใจเรียนอย่างมีความสุข และผ่อนคลาย สบาย) ต้องศึกษากันไปอย่างนั้น มีปิติสุขกันทุก ๆ วัน ศึกษากันไปอย่างนี้ วันต่อวัน วันต่อวัน

ชีวิตพระ ชีวิตที่ยิ่งใหญ่

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ลูกเณรต้องปิติภาคภูมิใจทุกวันว่า เราเป็นผู้ได้โอกาสดีที่เข้ามาอยู่ใกล้พระรัตนตรัย แล้วก็ต้องบวชไปจนกว่าจะเป็นพระนะลูกนะ เพราะชีวิตพระเป็นชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ชีวิตอะไรจะมากถูกต้องและสมบูรณ์แบบเท่ากับชีวิตพระเป็นไม่มี เพราะเป็นชีวิตที่โล่ง โปร่ง เบา สบาย มีชีวิตอยู่ไปวันต่อวัน เพื่อศึกษาค้นคว้าธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขจัดกิเลสอาสวะภายในใจกันไปทุก ๆ วัน ด้วยการทำใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่ง ใจ ! มีความสุขจริงๆเลย

หันกลับมาดูตัวเอง

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เราเป็นผู้ได้โอกาสแล้ว เราใช้โอกาสนั้น มาทำพระนิพพานให้แจ้งหรือเปล่า หรือเอาโอกาสนั้นเปลี่ยนมาเป็นวิกฤต มาสั่งสมสิ่งที่ไม่ดี ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องกล่าวหาญ **หันกลับมาดูตัวของเราว่า เราได้โอกาสแล้ว เราเปลี่ยนโอกาสนั้นเป็นวิกฤตหรือเปล่า**

เราเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นแหล่งเนื่อนานาบุญของโลก แหล่งแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เราได้รักษาทรงจำสืบทอดกันเอาไว้ อย่างน้อยก็ต้องเข้าใจอย่างนี้ แล้วก็ญาติโยมเขามองกันอย่างนี้ เราเป็นอย่างนี้แล้วหรือยัง ถ้าเป็นแล้วมันก็ปลื้มปีติภาคภูมิใจ โยมก็สมหวัง ได้ทำบุญกับเนื่อนานาบุญ ทำน้อยก็ได้บุญมาก ทำมากก็ได้มากยิ่งขึ้น

เป็นหนี้...เป็นนาย...หรือเป็นเนื่อนานาบุญ

๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าเราเป็นผู้ได้โอกาสแล้ว เปลี่ยนโอกาสนั้นมาเป็นวิกฤต มีค่า ๆ หนึ่ง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ คำว่า อิดมบริโกค อิดนั ทุกข์ โลก เป็นหนี้เป็นทุกข์อย่างหนึ่งในโลก คือ ใช้สอยสิ่งที่ญาติโยมให้มาโดยฐานะเราเป็นลูกหนี้

เราจะใช้สอยสิ่งที่ญาติโยมจบเห่หัวแล้วแบบไหน แบบเป็นหนี้ เป็นนาย หรือเป็นเนื่อนานาบุญ เรา จะอยู่ในระดับไหน อยู่ในที่สูง ระดับธรรมดา หรือระดับล่าง เราต้องสำรวจตัวเอง

อย่างน้อยต้องอย่างนี้

๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ลูกเป็นสามเณร เป็นหน่อเนื้อเชื้อไขขององค์พระจอมไตร ต้องมีศีล ๑๐ บริบูรณ์ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ไม่มีอย่างอื่น มีเป้าหมายและมโนปณิธานเดียว คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยก็ต้องอย่างนี้

บวชแล้วก็ต้องศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเอามาสอนตัวเอง สอนตัวเองดีแล้วก็ไปสอนญาติโยม แบ่งปันความรู้กันไป

ขั้นตอนสุดท้าย

๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

สมัยก่อน พระอุปัชฌาย์จะชี้ให้ผู้บวชใหม่ดูไปกลางทุ่งนา ทุ่งนา เธอเห็นอะไรไหม เห็นท้องนาเขียว ๆ นอกจากทิวข้าวแล้ว ทุ่งรวงทองแล้ว เธอเห็นอะไรอีก เห็นต้นไม้สูง ๆ แล้วนอกจากต้นไม้สูง ๆ แล้วเธอเห็นอะไรอีก เห็นกระต๊อบเล็ก ๆ กระต๊อมปลายนา เธอเห็นอะไรอีก เห็นเจ้าทุย เจ้าทุยอยู่ไหน นั่นแหละมีเขาเงี้ยว คาราวาดำ Buffalo ตัวเขางามทีเดียว

พระอุปัชฌาย์บอก นี่เธอดูไว้ บวชแล้วถ้าไม่ศึกษาพระธรรมวินัย ทำให้มันถูกหลักวิชา แล้วก็ฉันแบบอินทบริโศก หลังจากไปใช้อย่างอื่นมาหมดแล้ว **ขั้นตอนสุดท้าย เธอจะต้องมาเป็นแบบนี้** อยู่กลางท้องนาให้เขาใช้แรงงาน

เราคือ...ผู้ให้อย่างเดียว

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าหากลูกฉันด้วยความเป็นนาย หรือเป็นแบบเนื่อนานบุญแล้วละก็ **เราคือ ผู้ให้อย่างเดียว** เขามาเสียบปลั๊กเอาก็แล้วกัน ชาร์ตแบตเตอรี่รีเอา จากพลังบุญที่เราได้ส่งสมทุก ๆ วัน ความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ทุกวัน

แม้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ แต่ก็มี ความตั้งใจอยากจะเป็น อยากจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่ความตั้งใจอยากจะเป็น พลังแห่งบุญก็เข้ามาอยู่ในตัวแล้ว เพราะความคิดอย่างนี้ จะคิดได้ แหล่งที่มาของความคิดต้องบริสุทธิ์

ยอดอันแย้มแล้ว

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าหากว่า เราตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แม้ยังไม่แจ้งก็ยังได้ชื่อว่าเป็น สุปฏิปันโน ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ก็ได้ชื่อว่า เป็นเนื่อนานบุญอย่างอ่อน ๆ แล้ว อย่างอ่อน ๆ อยู่ คล้าย ๆ ต้นไม้ที่มียอดอันแย้มแล้ว ใบไม้ผลิแล้ว ไม่ช้ำก็จะมีดอกมีผล

นี่ถ้าเราคิดอย่างนี้ได้ ไม่ช้ำก็จะได้มรรคได้ผล มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ อย่างนี้เป็นเนื่อนานบุญ

สองเราได้....ไปด้วยกัน

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เมื่อลูกเป็นเนื่อนานบุญ ญาติโยมคนไหนมาสนับสนุน เขาก็จะได้มีส่วนแห่งบุญที่เกิดจากเราสั่งสม เป็นพลังบุญที่อัดแน่นอยู่ในใจ ต่างคนต่างได้ **สองเราได้ไปด้วยกัน** เราฝากท้องฝากชีวิตกับโยม โยมฝากจิตใจไว้กับเรา

มีคุณค่ายิ่งกว่าชีวิตใด ๆ ในโลก

โอรุทวันสามเณร

๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ (วันเด็กแห่งชาติ)

วันนี้เป็นวันเด็ก เด็กทุกคนอินโนเซนต์ (INNOCENT) นำเอ็นดู นำรักนำซังกันทั้งนั้นเลย แต่มีเด็กผู้มีบุญอีกระดับหนึ่ง ไม่ใช่ไม่นำรักนำซัง แต่นำรักนำบูชา เห็นแล้วเราก็ต้องยกมือไหว้กัน วันนี้นอกจากจะเป็นวันเด็กที่น่ารักน่าซังแล้ว ครูไม่ใหญ่ยังถือให้วันนี้ เป็นวันเด็กที่น่ารักนำบูชา คือ **วันสามเณร** ของวัดพระธรรมกาย และศูนย์สาขาทั่วประเทศ

วันนี้ ครูไม่ใหญ่ก็จะถือโอกาสพุดคุยกับลูกเณร ทั้งภายในวัดและทุกศูนย์สาขา สักหน่อยหนึ่ง

“ลูก ๆ สามเณรผู้เป็นดวงใจสุดที่รักของหลวงพ่อกับพี่หลาย การที่ลูก ๆ ได้ตัดสินใจเข้ามาอยู่ในเพศพรหมจรรย์ ผู้เป็นเหล้ากอกของสมณะนั้น เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุด เพราะชีวิตของสามเณรนั้น เป็นชีวิตของนักรบกองทัพธรรม ผู้ที่ได้อุทิศตนให้กับพระพุทธศาสนา **เป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าชีวิตของจอมจักรพรรดิ หรือยิ่งกว่าชีวิตใด ๆ ในโลกทั้งหมด** เป็นชีวิตที่มีเกียรติภูมิสูงสุด ไม่ใช่มีเกียรติเฉพาะในเมืองมนุษย์เท่านั้น แต่มีเกียรติสูงสุดในสัมปรายภพในเทวโลก เพราะว่า ชีวิตสมณะนั้น เป็นชีวิตของผู้ทำงานที่ยิ่งใหญ่ คือ งานสร้างสันติสุขอันไพศาล ให้บังเกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติ

การที่ลูกเณรได้ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ตั้งใจมาศึกษาเรียนรู้ และฝึกฝนอบรมตนเองในพระธรรมวินัย ถือว่าเป็นความตั้งใจที่น่ายกย่อง น่าสรรเสริญ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะสิ่งนี้คือ งานที่แท้จริงของเรา คือ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และแสวงบุญด้วยการสร้างบารมี โดยมีเป้าหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม การดำรงชีวิตเช่นนี้ ถือว่า เป็นชีวิตที่มีคุณค่า สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกาย

เพราะคุณค่าของชีวิตอยู่ตรงที่ ใครได้ทุ่มเทสร้างบารมีมากกว่ากัน ได้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง ฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งสามารถเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวได้ และก็ทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่โลก เป็นผู้นำพาเพื่อนมนุษย์ให้ได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง นั่นคือ สุขอันเกิดจากการได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และได้รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง พร้อมทั้งมีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไปสู่เป้าหมายนั้นได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่หวนหันต่ออุปสรรคใด ๆ กระทั่งมีชัยชนะถึงจุดหมายปลายทาง

ขอให้ลูกเณรพึงระลึกเสมอว่า ชีวิตสมณะเป็นชีวิตอันประเสริฐที่สุด เป็นเส้นทางชีวิตของผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร และเห็นทุกข์เห็นโทษของฆราวาสวิสัย เพราะชีวิตทางโลก ยังเป็นชีวิตของผู้ที่ยังข้องเกี่ยวและเวียนวนอยู่กับภารกิจของการครองเรือน ยากที่จะหาเวลาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ชีวิตสามเณรจึงเป็นชีวิตของผู้เว้นจากพฤติกรรมแบบชาวโลก เพื่อจะได้ปลอดจากเครื่องกังวลต่าง ๆ มุ่งทำแบบพระ พุดแบบพระ คิดแบบพระ สงบเสงี่ยม สง่างาม สัมผัสดี สมภาณี ปัญญา ให้เจริญงอกงามขึ้นในตน

ดังนั้น สามเณรผู้เป็นเหล้ากอกของสมณะ จึงเป็นเพศที่สูงส่ง ที่มนุษย์และเทวดา ตลอดจนผู้มีบุญญาทั้งหลาย เคารพกราบไหว้ และยกย่องรวมเข้าไว้เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นผู้ควรแก่การครองกายด้วยผ้ากาสาวพัสตร์ อันเป็นผ้าสีสุดท้ายของผู้มุ่งประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร และขอให้ลูกเณรพึงตระหนักเถิดว่า การบวชเป็นสามเณร ไม่ใช่เป็นเส้นทางของผู้ด้อยโอกาส แต่เป็นเส้นทางของผู้ได้โอกาสที่จะประพฤติปฏิบัติ สร้างชีวิตให้มีคุณค่าสูงสุดตามแบบอย่างของพระอริยเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย”

มาจากไหน...ไม่สำคัญ

๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ภิกษุสามเณรเป็นผู้ที่อยู่พ้นความรวยความจนแล้ว ทั้งพระทั้งเณรบางทีก็เผลอตัว ไปมัวคิดคำนึงกับชีวิตที่ผ่านมาว่า เราเกิดมายุากจน เราจึงจำเป็นต้องมาบวช ไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตของตัวเอง

ไม่เกี่ยวกันเลยกับความยากจน แต่เป็นเรื่องของบุญเก่าที่สั่งสมมา จะเกิดมาจากไหนไม่สำคัญ สำคัญว่า เมื่อมาเกิดเป็นเพศชายแล้วต้องรีบออกบวช ไปทำพระนิพพานให้แจ้ง จะได้พ้นจากชีวิตในสังสารวัฏ

ออกจาก...โมฆบุรุษ

๑๔ พฤษภาคม, ๒๕๔๗

ผู้กาสาวพัสดรมีเอาไว้เฉพาะผู้มีบุญ เครื่องแบบนี้ uniform นี้ ได้รับการประทานมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ประทานให้กับพระราหูเรื่อยมาตามลำดับ เพื่อที่จะให้ดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง ออกจากการเป็นโมฆบุรุษ เป็นผู้มีสาระแก่นสารชีวิต ทำพระนิพพานให้แจ้ง เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ นั่นคือวัตถุประสงค์

ถึงจุดอ้อมตัว

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

การที่สามเณรมาบวชตั้งแต่เยาว์วัย ก็แปลว่า เป็นผู้ที่มีบุญได้สั่งสมมายาวนาน ได้ผ่านขั้นตอนชีวิตของคฤหัสถ์มาแล้ว จนถึงจุดอ้อมตัว เห็นทุกข์เห็นโทษในชีวิตคฤหัสถ์ และภัยในวัฏสงสาร จึงได้ลาออกจากการครองเรือน มาอยู่ใน uniform ของนักบวช ต่อเนื่องกันมาข้ามชาติ

ปัจจุบันก็มาทางลัด ทางลัด คือ ไม่ต้องไปเสียเวลาไปเรียนทางโลกให้มันวุ่นวาย เปลืองเงินตรา เวลาและอารมณ์ แล้วก็ได้อะไรเลย

เดิมพันด้วยชีวิต

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษของเรา ได้เอาชีวิตเป็นเดิมพันในการรักษาพระพุทธศาสนา รับพระพุทธศาสนามาเป็นศาสนาประจำชาติ เอาไว้หล่อหลอมชีวิตคนทั้งชาติ ให้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ถือว่า เป็นชาติที่มีบุญ แผ่นดินนี้เป็นแผ่นดินที่มีบุญ เอาชีวิตเป็นเดิมพันปกป้องพระพุทธศาสนาเอาไว้ สืบทอดมาจนกระทั่งถึงรุ่นเรา จนกระทั่งสามเณรได้มาบวช

สืบทอดต่อไปด้วยชีวิต

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เมื่อเราได้มาบวชเป็นสามเณรแล้ว ก็ควรจะรักษาสืบทอดพระพุทธศาสนาต่อไปด้วยชีวิต ไม่ต้องไปคิดเรื่องอย่างอื่นเลย คิดเรื่องเดียวว่า ทำอย่างไรจึงจะศึกษาให้รู้ทั่วถึงในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อไว้สอนตัวเอง เพื่อไว้สอนมวลมนุษยชาติ เพื่อธำรงไว้ซึ่งพระศาสนา และสิ่งที่ตั้งมเอาไว้ในผืนแผ่นดินนี้และในโลกนี้ ก่อนที่จะละจากโลกไป เช่นเดียวกับหลวงปู่ หลวงตา หลวงน้า หลวงลุง หลวงพ่อทั้งหลาย

นี่คือภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่สามเณรพึงต้องระลึกรู้ถึงเอาไว้ให้ดี

แบ่งปันความรู้สู่ชาวโลก

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ทำอย่างไรพระพุทธศาสนาจึงจะขยายไปได้ทั่วโลก อย่ามามัวคิดว่า จะมาอยู่แค่ภายในวัด หรือคิดว่า ยังสอนตัวเองไม่ได้ อย่าไปคิดอย่างนั้น

โลกใบเล็กนิดเดียวนี้ จะต้องเอาแผนที่โลกมาดูว่า มวลมนุษยชาติกำลังเฝ้าคอยเราอยู่ เราก็ดูไปว่า ทุกคนก่อนตายจะต้องรู้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น นอกจากปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ต้องเทศนาด้วย เรียนมาแล้ว จะมาอุบ ๆ มุบ ๆ มิบ ๆ ขยักเอาไว้อสอนตัวเองอย่างเดียวไม่ได้ ต้องแบ่งปันความรู้ขยายไปสู่ชาวโลกด้วย

เขาอยู่ในตัวคุณ

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าจะไปต่างประเทศ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนาก็จะต้องเพิ่มภาษา ภาษาอะไรก็ได้ ที่เป็นภาษาสากล เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง ฯลฯ ดังนั้น ต้องพร้อมด้วยปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนาและภาษาต่างประเทศ

แต่ถ้าหากว่า เป็นลูกเณรของครูไม่ใหญ่ ต้องปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา ภาษาต่างประเทศและวิชาธรรมกาย วิชาธรรมกายก็ต้องเอาไป เพื่อที่จะไปบอกทุกคนในโลกว่า

“คุณรู้ไหม มีใครคนหนึ่งคอยคุณอยู่ เขาเป็นผู้รู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคต คุณอย่าเพิ่งเข้าใจว่า เขาเป็นเงา แม้ไม่มีแสงผ่านตัวคุณ แต่เขาก็ยัง**อยู่ในตัวคุณ** อยู่กันมายาวนานแล้ว อยู่กับตัวคุณ แต่คุณไม่รู้ว่ เขาอยู่กับคุณ เขาจะเป็นผู้เปิดเผยความลับในชีวิต ซึ่งมีดมนอนธการมายาวนานให้แก่คุณ คุณจะหายสงสัย จะมีปิติใจ และทำความเข้าใจให้ถูกต้อง เมื่อคุณกับเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน”

คุณสนใจไหมว่า มีเขาอยู่ในตัวคุณ **เขาคือนั่น คือ พระธรรมกาย ซึ่งเป็นพระรัตนตรัยภายใน** เราไปบอกเลย บอกเขาได้ อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชาของการเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ต้องอย่างนี้

เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เราเกิดมาทำงาน สร้างบารมี มาทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ใช่เกิดมาแต่งงาน การแต่งงานให้สำหรับผู้มีบุญน้อย ที่เขาจะต้องมีความจำเป็นอยู่ในชีวิตระดับนั้น และเมื่อมนุษย์จำเป็นจะต้องมาเกิดในโลกด้วยวิธีการอย่างนั้น ให้เป็นหน้าที่ของเขา

เราถึงจุดอิมตัวแล้ว เราได้ผ่านชีวิตขั้นต่อนั้นมาแล้ว ผู้มีบุญน้อยพึงไปทำอย่างนั้นก่อน ผู้มีบุญมาก**ต้องเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า**

อย่าหลงทาง

๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

วัตถุประสงค์ของการบวช เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง บวชแล้วอย่าหลงทางตามกระแสโลก โลกเขาตื่นตัวว่า บวชแล้วจะต้องไปเรียนปริญญาอะไรต่าง ๆ แบบชาวโลกเขา อย่างนั้นหลงทางแล้ว

ที่จริงนักบวชคือ ผู้นำชีวิตจิตวิญญาณของชาวโลก เราต้องทวนกระแสโลก เหมือนปลาวาฬทวนน้ำอย่างนั้น ต้องจุดชาวโลกให้เขาไปพ้นโลก ไม่ใช่ไปคล้อยตามชาวโลกเขา

อย่าไปกลัว

๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เราเป็นนักบวช ไม่ต้องกลัวว่า ไม่มีใครมาเลี้ยง ก็ให้มันรู้ไปว่า ทำตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วจะอด จะไม่มีใครมาสนับสนุน อย่าลืมนะ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้คาถา **สีเลน โภคสมุปทา** คือเป็นบ่อเกิดแห่งโภคทรัพย์

ไม่มีจริง ๆ เกิดอยู่ในป่าในเขา ผู้คนก็จะตะเกียกตะกายไปทำบุญ โยมเขามีปัจจัยน้อย เขาอยากได้บุญเยอะ พอรู้ว่า มีเพื่อนบุญอยู่ที่ไหน ก็ตะเกียกตะกายไปทำบุญ อย่าไปกลัวว่า จะไม่มีใครเลี้ยง

เพียรละนิวรณ์...ทำพระนิพพานให้แจ้ง

๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าบวชแล้ว ไปดูหนัง ดูละคร ดูเน็ต (INTERNET) เรื่องพิลึกก็ก๊อ อย่างนั้นไม่เรียกว่า บวช เพราะบวชมาจากคำว่า บวชชะ แปลว่า เว้น เว้นจากบาปอกุศลทั้งปวง เว้นจากการกระทำแบบที่ชาวโลกเขาทำกัน ให้ทำแบบพระแบบพระอริยสาวก แบบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านเพียรละนิวรณ์หวังจะทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างนั้นถึงจะถูกวัตถุประสงค์ของการบวช

ดูเวลาและอารมณ์

๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เมื่อวันพระเวียนมาครั้งหนึ่ง ลูกเณรจะต้องมาระลึกถึงว่า ๗ วัน ที่ผ่านไบนั้น เราบริบูรณ์หรือบกพร่องข้อไหนบ้าง บกพร่องข้อไหน เราก็ปรับตัวของเรา เรารู้ตัวของเราเอง หรือบางข้อเราอาจจะมองข้ามไป ก็จะมีเพื่อนสหธรรมิกคอยแนะนำ ถ้าเขาแนะนำก็อย่าไปขุนมัว ควรจะขอบคุณที่เขาชี้มูลทรัพย์ให้

แม้บางครั้งเขาอาจจะมองเห็นว่า เราเป็นอย่างนั้น แต่สิ่งที่เราเป็น มันไม่ได้เป็นอย่างที่เขาเห็น ก็ต้องให้อภัยกันไป

ผู้ที่แนะนำ เวลาจะพูด ก็ต้องดูเวลาและอารมณ์ว่า เราควรจะชี้มูลทรัพย์ตอนไหน ถ้าไปชี้ตอนที่เขาไม่พร้อม เขาก็ไม่เอา ต้องดูเวลาและอารมณ์ให้ดี

ต่อสู้กับความไม่รู้จริง

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สามเณร คือ เทือกเถาเหล่ากอของสมณะ เป็นผู้ที่จะต้องรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ต่อไปในอนาคต เกี่ยวกับเรื่องพระพุทธศาสนา ต่อไปจะต้องต่อสู้กันอย่างหนักขึ้นไปเรื่อย ๆ ต่อสู้กับกิเลสในตัวเอง ต่อสู้กับความไม่รู้จริงที่มีอยู่ในใจของมวลมนุษยชาติ เพราะเรื่องเศรษฐกิจจะมาแรง แต่ว่าจิตใจ เขาจะไม่ให้ความสำคัญ คือ จะเอาแต่เก่งอย่างเดียว แต่ไม่เอาดี เอารวยอย่างเดียว แต่ว่าไม่เอาบุญ

แต่ก่อนที่จะไปรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ นั้น สามเณรจะต้องรู้จักตัวของเราเองก่อน ปลูกจิตสำนึกของเรา ทำความรู้จักตัวเองให้ดีกว่า เราไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส เราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ไม่ใช่เทือกเถาเหล่ากอของคฤหัสถ์ บวชแล้วต้องเรียนวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าไปเรียนวิชาของคฤหัสถ์ของฆราวาสเขา ผิดวัตถุประสงค์ของการมาบวช เป็นการบวชด้วยความเป็นหนี้

หาคำตอบจากสามเณร

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ญาติโยมถวายอาหารด้วยศรัทธา อยากจะได้บุญจากสามเณร อาหารว่าจะหามาได้ เหนื่อยยากลำบากในการทำมาหากิน และยังต้องตื่นแต่เช้ามาหุงข้าว เอาข้าวปากหม้ออาหารดี ๆ ถวายเณรก่อน เพื่อให้เณรได้ฉันอาหารอร่อย ๆ มีกำลังที่จะไปทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเดียว ไม่ใช่เพื่อจะไปเรียนทางโลก

แล้วก็เป็นจริงนั้น ญาติโยมไม่มีใครมาถามเรื่องทางโลกนะ เขารู้ดีกว่าเรา แต่เขาอยากจะรู้ในสิ่งที่เขาไม่รู้ คือ ความรู้ที่เป็นความจริงของชีวิต เป็นความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่สามเณรได้เรียนนั่นแหละ คือ เรื่องบุญเรื่องบาป นรกสวรรค์ กฎแห่งกรรมมีจริงไหม ตายแล้วไปไหน ทำอย่างไรจะดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด หรือปู้ยาตายายตายแล้วไปไหน ผู้ที่เป็นที่รักตายแล้วไปไหน เขาก็จะต้องมาหาคำตอบจากสามเณร

ก้นกระทะ

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สามเณรกำลังอยู่ในวัยที่สดชื่น โรคภัยไข้เจ็บน้อย กำลังแข็งแรง เหนื่อยไม่จริง คือ เหนื่อยชั่วคราว พอนั่งพักก็หาย อยู่ในวัยที่เหมาะสมในการศึกษาธรรมปฏิบัติ ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะก็นั่งจริง ๆ นั่งให้กันเป็นก้นกระทะไปเลย

เคยเห็นก้นกระทะไหม ก้นมันอยู่ติดกับพื้นนะ ในเตานะร้อนฉ่ำ มันไม่หนีหรอก มีแต่คนจับมันยกหนี นั่งธรรมะต้องนั่งให้ทน ๆ เหมือนก้นกระทะนะลูกเณร ต้องอย่างนี้

ยังเรียน...ยิ่งม่วน

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ลูกเณรอยู่ในวัยที่ปฏิบัติธรรมะก็เห็นธรรมะได้เร็ว เพราะเณรไม่มีเครื่องกังวลเลย ยังไม่ได้เป็นสมภาร เครื่องกังวลก็ไม่มี ไม่ได้เป็นหลวงปู่ หลวงตา หลวงพ่อที่จะต้องมานั่งรับแขกอะไรอย่างนี้ รัชศาสตร์ธานุชาติโยมก็ไม่มี มีแต่เรียนอย่างเดียว

แล้วความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็นำศึกษา นำเรียนรู้ทีเดียว วิชา ๓ วิชา ๔ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทญาณ ๔ วิโมกข์ ๔ ใจ ! สนุก ยิ่งเรียนยิ่งม่วน

พระนิพพานไม่เกี่ยวกับยุคสมัย

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ลูกเณรบวชเป็นพระแล้ว ต้องมาเป็นพระแท่นะลูกนะ เรามาศึกษาชีวิตพระสิว่า พระแท้เป็นอย่างไร อย่างน้อยลูกเณรก็ต้องรู้จักชีวิตสมณะเป็นอย่างนี้ แล้วก็ให้ลูกเณรทำความเข้าใจใหม่ว่า พระนิพพานไม่เกี่ยวกับยุคสมัย ไม่ล้ำสมัย ไม่ล้ำสมัย ไม่ทันสมัย และไม่หมดสมัย ไม่เกี่ยวกับสมัยเลย มีมานานตั้งแต่ก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิด

แล้วท่านไปค้นพบซึ่งเป็นสัจธรรม สิ่งเหล่านี้มีอยู่ มีมานานแล้ว มีอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ไม่เกี่ยวกับสมัย ไม่ล้ำสมัย ไม่ล้ำสมัย ไม่ทันสมัย และไม่หมดสมัย ต้องจำตรนี้เอาไว้

ประวัติศาสตร์ชีวิต

๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ลูกเณรให้ตั้งใจประพุดิปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ พระรัตนตรัยมีอยู่แล้วภายในตัวของเรา ท่านสิงสถิตอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นกายที่ละเอียดและบริสุทธิ์ที่สุด เรามีหน้าที่เพียงทำให้บริสุทธิ์ เท่ากับความบริสุทธิ์ของท่าน เราก็จะเข้าถึงได้ ใจจะบริสุทธิ์ก็อยู่ที่หยุดนิ่ง พอใจหยุดก็บริสุทธิ์ พอบริสุทธิ์ก็หลุดพ้นจากกายหยาบ เดียวก็เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวได้

ให้ตั้งใจทำความเพียรให้เต็มที่เลย จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตของการสร้างบารมีของลูกเณรทุกรูป ที่เราบวชมาแล้ว เรายกบำเพ็ญสมณธรรม ตั้งแต่เป็นสามเณร กระทั่งมาบวชเป็นพระภิกษุ เรายกเมื่อไหร่ ก็จะมีผลปัดเป่าและเบิกบาน

หมั่นทำความเพียร

๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เราเป็นนักบวชแล้ว ต้องมีความปิติสุขทุก ๆ วันที่ผ่านไป ปิติสุขจะเกิดขึ้นเมื่อเราได้ขวนขวายในการทำสมาธิ ทำความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ให้ลูกหมั่นทำความเพียรไป ลูกเณรทุกรูปก็มีบารมี จะต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

ครูสอนตัวเอง

๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ลูกณร พบบวชเป็นพระแล้ว อย่าลืมเป็นครู เราต้องเป็นครู เพราะคำว่า “ครู” คำนี้เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีใครหนีพ้นคำว่า “ครู” เป็นครูสอนตัวเราเอง เราต้องเป็นทั้งครูทั้งนักเรียนภายในตัว

ต้องหัดเป็นครูฝึกหัด หัดสอนตัวเราเอง ให้ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส ๆ แค่นี้ ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ อะไรที่เป็นความชั่วเราก็ไม่ทำ อะไรเป็นความดีเราก็ทำ อะไรที่เป็นทางมาแห่งความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ก็เร่งทำความเพียรกันไป

เราหนีคำว่า “ครู” ไม่พ้น แม้อยู่คนเดียว ก็ต้องสอนตัวเอง พอเราสอนตัวเองได้แล้ว เราค่อยไปสอนคนอื่นเขาก็เป็นครูอีก เพราะฉะนั้น ครูนี้สำคัญมาก

วิตามินของการเป็นพระ

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เมื่อบวชเป็นพระแล้ว ต้องให้เข้าถึงวิตามินของการเป็นพระ จะเข้าถึงวิตามินของการเป็นพระ ก็ต้องบำเพ็ญสมณธรรม แล้วจะรู้ว่า เป็นพระนี่สนุกจริง ๆ มีความสุขและเบิกบาน ที่เรียกว่า ใคร ๆ ในโลกยากที่จะได้อย่างพระ เพราะว่ามีโอกาสฝึกใจหยุดนิ่ง ได้ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันหนึ่ง ๆ จะมีแต่เรื่องบุญกุศล หลังไหลพรั่งพรมมาในตัว

เทศสมณะ...เทศบริสุทธิ์

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต เราก็จำเป็นจะต้องสั่งสมบุญ แล้วเทศไหนที่จะสั่งสมบุญได้มาก เมื่อมีเวลาจำกัดในโลกมนุษย์ ก็ต้องเทศสมณะ เทศบริสุทธิ์ ที่เป็นเนื่อนาบุญ เป็นอายุพระพุทธานุภาพ ที่จะสั่งสมบุญได้ดีที่สุด

ภาษาประจักษ์...ความรู้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประจักษ์

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

พอมาบวชเป็นพระแล้ว สิ่งที่จะต้องทำ คือ ศึกษาเล่าเรียนปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา วิชาธรรมกายและภาษาต่างประเทศ เพื่อเตรียมตัวที่จะไปถ่ายทอดคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กับชาวโลก

เราก็จะต้องเรียนตรงนี้ด้วย เพราะฉะนั้น ให้จำง่าย ๆ ว่า ถ้าบวชแล้วต้องเรียน ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา วิชาธรรมกาย และภาษาต่างประเทศ เพื่อเราจะได้พูดให้รู้ภาษาของทุกชาติ ให้ภาษานั้นเป็นประจักษ์น้ำ ความรู้ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประจักษ์ประจักษ์ แหวกว่ายเข้าไปสู่ดวงใจของเพื่อนมนุษย์ที่ถูกบดบังด้วยภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม และประเพณีต่าง ๆ

การเตรียมตัวที่จะทำอย่างนี้ได้ ต้องเตรียมตัวกันตั้งแต่ยังเป็นสามเณรทีเดียว

เหมือนอยู่ในสวนสวรรค์

๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ลูกเณรอาจจะไม่รู้ตัวเองว่า เราเป็นผู้มีบุญอย่างมหาศาล ได้สั่งสมแต่บุญทุกวัน ๆ ได้ถือศีลตั้ง ๑๐ ข้อ แล้วก็บำเพ็ญสมณธรรม ได้ล้มรสติตามีนของนักบวช ของการเป็นพระน้อยเณรน้อย ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรม ได้สั่งสมบุญ จากกิจวัตรกิจกรรม ได้สั่งสมปัญญาบารมี จากการศึกษาเล่าเรียน ทั้งนักธรรม บาลี แล้วอยู่ใกล้บัณฑิตนักปราชญ์ เป็นชีวิตที่ชื่นใจทีเดียว เหมือนอยู่ในสวนสวรรค์ที่สวยงาม

ถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กภายนอก แต่ภายในก็เป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ ที่แม้แต่พระอนาคามีซึ่งเป็นคุณุศลยังต้องยกมือไหว้ แม้เทวดาเห็น เทวดาก็ไหว้

ชีวิตที่ไม่ต้องเจียรไน

๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

การได้บวชมาเป็นสามเณร เราอาจจะมีชีวิตที่แตกต่างจากเด็กชาวโลกบ้าง แต่เป็นความแตกต่างที่สูงส่ง ทางโลกของเขาไม่เห็นมีอะไร เกิดมาก็สนุกสนาน วนเวียนกับสิ่งที่ไร้สาระ ที่ไม่มีวันสิ้นสุด ไม่มีจุดจบ มีสิ่งใหม่ ๆ มาให้เพลิดเพลิน แต่สิ่งที่เพลิดเพลินล้วนแต่มีวิบากทั้งสิ้น เพราะวากฎแห่งกรรม เขาบังคับเอาไว้หมด

แต่ชีวิตสามเณร ใจ ! น่าชื่นใจ เพราะชีวิตนี้สะอาด เกลี้ยงเกลา งามตั้งแต่เกิด เหมือนทองคำที่ไม่ต้องเจียรไนเลย พอเกิดมาก็ผ่องเลย

ไม่เป็นพระใบลานเปล่า

๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เมื่อมาบวชเป็นภิกษุสามเณรแล้ว อาชีพหลักคือตรงนี้ พอเรียนจบเปรียญธรรมประโยค ๙ แล้ว ก็ต้องเรียนต่อ ประโยค ๑๐ นี่เป็นเรื่องสำคัญทีเดียว เพื่อที่ว่า เราจะได้ นำปริยัติที่เรียนมาแล้ว นำมาปฏิบัติให้เข้าถึงซึ่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง เราจะไม่เป็นเพียงแค่พระใบลานเปล่า

ปริญญาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ลูกเณรจะต้องดูสามเณรราหูเป็นหลัก ต้นแบบของสามเณรที่กอบเมตตาทรายเป็นมากำไว้ในมือ อธิษฐานตั้งใจทุกวันว่า วันนี้ขอให้เราได้โอวาทจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอุปัชฌาย์อาจารย์ทั้งหลายเท่าเมตตาทรายเป็นกำมือเรา ไม่ได้คิดว่า จะ ENTRANCE หรือเรียนในมหาวิทยาลัย แต่จะเรียนให้ผ่านปริญญาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน คือ ปริญญาที่จะจัดทุกขให้หมดสิ้นไปได้

ศีลอดแบบอริยะ

๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ศีลอดแบบอริยะ อด ก็คือ เว้น เว้นจากบาปอกุศลทั้งหลาย ใน ๑๐ ข้อนี้ ที่เรียกว่าศีล ๑๐ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนในโลก ผู้ที่เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ จะต้องศึกษาความรู้สากลนี้ไว้ว่า ศีลอดแบบอริยะ แบบชาวพุทธ เขาอดอะไรบ้าง เว้นอะไรบ้าง

ผู้เข้ามาบวชเป็นสามเณรจะต้องงดเว้นจากการล่วงละเมิดสิกขาบท ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ๑๐ ประการ ดังนี้

- ข้อ ๑. เว้นจากการฆ่าและการเบียดเบียนสัตว์ สัตว์ในที่นี้หมายถึง สัตว์ทุกชนิด ทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน
- ข้อ ๒. เว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เขามิได้ให้ เอามาเป็นของ ๆ ตน ด้วยวิธีขโมย คดโกง จี้ ปล้น เป็นต้น
- ข้อ ๓. เว้นจากการประพฤติไม่ประเสริฐ คือ การเสพเมถุนกับทั้งคน และสัตว์ทุกชนิด ทุกเพศ ทุกวัย คือ เว้นเรื่องเพศสัมพันธ์นั่นเอง
- ข้อ ๔. เว้นจากการพูดเท็จ โกหก หลอกลวง หรือการแสดงออกโดยเจตนาบิดเบือนความจริงเพื่อให้คนอื่นหลงเชื่อ
- ข้อ ๕. เว้นจากการดื่มน้ำเมา คือ เหล้า เบียร์ ไวน์ และสิ่งเสพติดทุกชนิด รวมทั้งบุหรี่ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท
- ข้อ ๖. เว้นจากการรับประทานอาหารในเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงวันไปแล้วจนถึงรุ่งอรุณของวันใหม่
- ข้อ ๗. เว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง เล่นดนตรี และดูการแสดงที่เป็นไปในทางอกุศลทุกชนิด
- ข้อ ๘. เว้นจากการประดับตกแต่งร่างกายด้วยเครื่องประดับ เช่น ดอกไม้ของหอม และเครื่องลูบไล้ทุกชนิด
- ข้อ ๙. เว้นจากการนั่งและนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่ ซึ่งภายในยัดด้วยนุ่นหรือสำลี
- ข้อ ๑๐. เว้นจากการรับเงินและทอง และยินดีในเงินและทองที่เขาเก็บไว้เพื่อประโยชน์แก่ตน

นี่คือ ศีลอดแบบชาวพุทธ วิธีชีวิตของอริยะก็มีข้อวัตรปฏิบัติอย่างนี้ ซึ่งสามเณรและผู้เฝ่าการศึกษาความรู้สากลทุกคนจะต้องศึกษาและทรงจำกันเอาไว้ให้ดี

อย่าคิดลึก

๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ถึงเวลาที่ลูกจะได้เลื่อนระดับชีวิต จากเทือกเถาเหล่ากอของสมณะไปเป็นพระภิกษุ ก็ขอให้ตั้งใจบวชให้ดี **บวชแล้วอย่าไปคิดลึก** คิดอย่างเดียว ทำอย่างไรจะทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงวบุญ สร้างบารมี อย่างน้อยก็ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว และศึกษาวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะยังมีความรู้ภายในอันยิ่งใหญ่อีกมากมาย ที่เรียนตลอดชาตินี้ ก็ยังไม่หมด

สุขด้วยตัวเอง

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สามเณรคงจะรู้แล้วว่า อริยาบถที่ชอบมากที่สุด คือ อริยาบถนั่งสมาธิ ซึ่งเป็นอริยาบถเดียวของท่านผู้รู้ภายใน และท่านผู้รู้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รวมทั้งผู้รู้ที่อยู่ในอายตณนิพพาน ล้วนอยู่ในอริยาบถนั่งอย่างนี้ ไม่ยืน ไม่เดิน แล้วก็ไม่นอน มีความยินดีอย่างนี้ และก็เริ่มรู้จักแล้วว่า เราเป็นสุขด้วยตัวของเราเอง ดีกว่าการเป็นสุขที่อาศัยวัตถุภายนอก และเป็นสุขที่ยิ่งใหญ่กว่า แล้วก็มีความสุขที่แตกต่างจากความสุขที่เคยเจอ

ความสุขภายนอก อย่างเรามีแว่นตา ปากกา แหวนเพชร ประเดี๋ยวเดียวก็หายเห่อ เสื้อผ้ามีก็ต้องคอยดูแล ต้องทำความสะอาด ต้องรีด อะไรต่าง ๆ สารพัด แล้วมันก็ผูกพัน ให้ความปลื้มใจประเดี๋ยวประด๋าว ทุกคน สัตว์ สิ่งของที่เคยเจอมา ก็ไม่เคยให้ความสมบูรณ์ ไม่เคยเติมความพร่องของใจให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์เลย

แต่ความสุขที่สุขด้วยตัวเองนี่สิ แค้นหงส์หลับตาพริ้ม ๆ นิ่งหน้าอึ้ง ๆ แค้นนั้น ก็พบความสุขที่แท้จริงภายใน

อริยาบถของผู้รู้

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

การนั่งสมาธิ คือ **อริยาบถของผู้มีบุญ ของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน** ตื่นตัวภายใน มีความเบิกบาน หัวใจขยาย เป็นสิ่งที่กิเลสถึงทางตัน ล่มสลายไปแล้ว เอาชนะไม่ได้ แม้ว่ายังไม่เป็นพระอรหันต์ก็ตาม

มีส่วนแห่งบุญ

๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ถ้าระหว่างที่ฉันนั่งอาหาร สามเณรตรีกธรรมะได้ตลอด สว่างภายในตลอดการฉัน แปลว่า ฉันครั้งนี้ไม่เป็นหนี้แถมเป็นเจ้าของหนี้ เป็นนาย เป็นแหล่งแห่งบุญ เป็นเนื้อนาบุญ **ฉันในฐานะเป็นเนื้อนาบุญ** ทำให้ฉันไปก็ปิติ นึกถึงบุญที่ตัวได้ทำ และก็นึกซาบซึ้งในการถวายทานของโยม โยมก็จะไปมีส่วนแห่งบุญตรงนี้มากที่สุดทีเดียว

เสริมให้สมบูรณ์

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราสามารถทำสมาธิปฏิบัติธรรมควบคู่กับการกิจประจำวันได้ เพราะการปฏิบัติธรรมทำให้ใจเป็นสุข เราจะดูอะไรก็เป็นสุข จะได้ยินอะไรก็เป็นสุข ต้นไม้ต้นเดิม คนคนเดิม หรือการกิจอะไร ได้ดู ได้ฟัง ได้ยินอะไรต่าง ๆ ก็มีความสุข

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมจึงเป็นส่วนที่ช่วยเสริมในการกิจประจำวันของคุณให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยจะทำการกิจด้วยความสุข สดชื่น แล้วก็ไปทางมาแห่งบุญตลอดเวลา

ไม่มีช่องว่าง

๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ผู้ที่ทำความเพียร เป็นเครื่องตื่นอยู่เสมอ ระลึกรู้ถึงแต่ความดีงาม วันเวลามันผ่านไปเร็วจนกระทั่ง โอ ! วันนี้ยังคิดพูดทำเรื่องดี ๆ ยังไม่เสร็จเลย ทำไมหมดเวลาอีกแล้ว นี่แหละ มันไม่มีช่องว่างที่จะไปนึกถึงสิ่งที่ไม่ดีเลย

คิดแล้วต้องลุย

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าลูกเณรคิดว่า จะรับภาระดูแลพระพุทธรูปศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง จะรับช่วงมรดกธรรมนี้ สืบทอดเป็นศาสนทายาทต่อไป และใช้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ ถ้าคิดอย่างนี้แล้ว ก็ต้องลงมือลุยอย่าคิดเฉย ๆ อย่าคิดฟรี **คิดแล้วต้องลุยเลย**

รายงานประสบการณ์ภายใน

๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สามเณร : ขณะนี้ลูกเณรกำลังเตรียมตัวเพื่ออุปสมบทอุทิศชีวิต ได้เตรียมกาย เตรียมใจ ตั้งแต่วัดตอนนี้อยู่กำลังนั่งสมาธิอยู่ที่สุสานโศภ

ลูกเณรขอกราบรายงานผลการปฏิบัติธรรมของลูกเณรต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดับ

ตอนนั่งสมาธิ ลูกเณรได้ทำตามทีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดสอน คือ วางใจของลูกเณรให้นิ่ง ๆ สบาย ๆ ไม่ได้นึก ไม่ได้คิดเรื่องอะไร พยายามระลึกรู้ใจให้กลับมารวมอยู่ในตัวอย่างสบาย ๆ โดยไม่ได้ใช้แรงไปบังคับ หรือจะพยายามเร่งให้ใจมารวมตามที่ลูกเณรต้องการ ลูกเณรทำแค่ปล่อยใจนิ่ง ๆ เฉย ๆ

บางครั้งถ้ามีความคิดนอกเรื่องพุ่งเข้ามา ลูกเนรก็เฝ้าภาวนาสัมมาอรหัง หรือไม่ว่าจะนึกถึงดวงแก้วทันที เมื่อทำอย่างนี้ ใจของลูกเนรก็จะสงบนิ่งเหมือนเดิม ต่อจากนั้น ลูกเนรก็ปล่อยใจสบาย ๆ หยุดนิ่งอีก สักพักหนึ่ง ตัวลูกเนรก็จะรู้สึกโล่ง โปร่ง เบาสบาย ใจเบาครับ

สักครู่หนึ่ง ลูกเนรก็รู้สึกเหมือนถูกดูด และเหมือนตกจากที่สูง ลูกเนรก็เห็นดวงธรรมขึ้นมา แต่ลูกเนรก็ไม่ได้ตกใจอะไรเลย เพราะทำตามโอวาทของหลวงพ่อบอกว่า มีอะไรให้ดูก็ดูไป ลูกเนรจึงวางใจนิ่ง ๆ ไปที่ดวงธรรมนั้น ก็รู้สึกถูกดูดเข้าไปอีก พร้อมกับเห็นองค์พระธรรมกายท่านผุดขึ้นขึ้นมาพอดี

ความรู้สึกของลูกเนรในตอนนั้นมีความสุขมาก ๆ เลยครับ ตอนแรก ๆ ลูกเนรยังเห็นองค์พระท่านไม่ค่อยจะชัดเท่าไร แต่ลูกเนรก็ไม่ได้กังวลอะไร เพียงแต่วางใจนิ่งเฉย ๆ สบาย ๆ ต่อไป องค์พระที่ตอนแรกยังไม่ค่อยชัดก็เริ่มชัดขึ้น ลูกเนรก็ปล่อยใจนิ่ง ๆ ว่าง ๆ ไปที่ศูนย์กลางกายขององค์พระ ก็ถูกดูดเข้าไปข้างในองค์พระ

ลูกเนรรู้สึกมีความสุขมาก เหมือนกับว่า ใจของลูกเนรสงบและใสบริสุทธิ์ขึ้น ใจใสบริสุทธิ์ขึ้น พอลูกเนรวางใจหยุดนิ่งต่อไปอีก องค์พระองค์ที่ ๒ ท่านก็ผุดขึ้นมาอีก องค์พระองค์ที่ ๒ ทั้งชัด ทั้งใส ทั้งสว่างมากกว่าองค์แรก หลังจากนั้น ลูกเนรก็มองดูท่านผุดขึ้นมาทีละองค์ ๆ อย่างสบาย ๆ ลูกเนรก็จะเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ขององค์พระชัดขึ้น แล้วก็มีมีความสุขมากขึ้นไปเป็นลำดับ

ทุก ๆ ครั้งที่นั่งสมาธิ ลูกเนรจะไม่ลืมหลักปฏิบัติ คือ วางใจหยุดนิ่งเฉย ไม่ลุ้น ไม่เร่ง ไม่เพ่ง ไม่จ้อง หรือไม่อยากที่จะเห็นชัด ๆ ใด ๆ ตอนนี้นี้ลูกเนรมีความสุขมากครับ ที่เห็นองค์พระท่านผุดขึ้นมาเรื่อย ๆ องค์พระก็ชัดขึ้น ใสขึ้น แล้วก็สว่างขึ้น

ลูกเนรก็เข้ากลางองค์พระต่อไปเรื่อย ๆ แล้วก็พยายามรักษาสติให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ส่วนนอกรอบลูกเนรก็จะพยายามตรีกองค์พระให้ได้ตลอดเวลา และก็ยังมีเพื่อน ๆ เป็นกำลังใจให้กันและกัน จึงทำให้ลูกเนรมีไฟใจที่ขึ้นที่จะปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

สุดท้ายนี้ ลูกเนรขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญญาตให้ลูกเนรได้อุปสมบทอุทิศชีวิต และคอยประคับประคองอบรมสั่งสอนจนลูกเนรมีในวันนี้ ลูกเนรกราบขอความเมตตาให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรเทาช่วยแนะนำการปฏิบัติของลูกเนรให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไปครับ

หลวงพ่อบ : นี่ก็ได้ชื่อว่า บวช ๒ ชั้นอ่อน ๆ แล้ว เวลาที่เหลืออยู่อีก ๑๐ วันนี้ ลูกเนรก็ต้องทำให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป คือ หยุดนิ่งอย่างเดียว ไม่ต้องไปทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เราจะได้บวช ๒ ชั้น แล้วก็บวชอีกหลาย ๆ ชั้น บวชอย่างมหัศจรรย์ทีเดียว บวชกันซ้อน ๆ กันเข้าไป โอ ! กระทั่งจิ๋วไม่ใช่สินีแล้ว อืม...ม ! ขึ้นใจจริง ๆ

สักขีพยาน

๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราจะมีปิติและภาคภูมิใจมากเพียงใด ลูกเณรลองนึกดูก็แล้วกันว่า เราเข้าไปอยู่ในท่ามกลางคณะสงฆ์นั้น มีพระอุปัชฌาย์ พระกรรมวาจาจารย์ พระอนุสาวนาจารย์ รวมทั้งพระเถรานุเถระนั่งเป็นพระอันดับ เพื่อเป็นสักขีพยานในความตั้งใจจริงของเราที่จะบวชในคราวนี้ต่อหน้าพุทธปฏิมากร แล้วใจของเราหยุดนิ่งดังเข้าไปสู่ภายในเห็นพระภายในซ้อน ๆ กันหลาย ๆ องค์ขึ้นมา

คำกล่าวว่า บวชคราวนี้เพื่อที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์นั้น จะหนักแน่น จะมีอายตนะ เสียงทิพย์ดังก้อง ก้องไปไกลทีเดียว ผ่านจากศูนย์กลางกายจะไปเชื่อมโยงกับอายตนะที่เป็นทิพย์ อายตนะที่เป็นธรรม จะดังไป ก้องไปเลย

เวลาเราเปล่งเสียงขึ้นมา ขออุปสมบท จะดังก้องจากมนุษย์ไปถึงทิพย์ จากทิพย์ไปถึงธรรม มนุษย์ทิพย์ ธรรม จะได้ยินกันทั่วถึงหมดเลย

มนุษย์ คือ ผู้ที่อยู่ในพระอุโบสถ รวมทั้งตัวของลูกเณรด้วย

ทิพย์ คือ ผู้ที่มีกายทิพย์ มีหูทิพย์ ตาทิพย์ คือ กายละเอียดที่เป็นทิพย์ก็ได้ยินคำกล่าวปฏิญาณนี้ด้วย ธรรม ที่อยู่ภายในอายตนะนิพพานจะดังทั่วไปหมดเลย

บุญจะเกิดขึ้นอย่างมากมายจากอายตนะนิพพาน ผ่านสายธาตุ สายธรรม มาจรดตรงกลางกาย เพราะฉะนั้น คำว่า อสงไขยอัปมาณัง บุญที่เกิดขึ้นนี้เป็นความจริงแท้

และเสียงที่เปล่งนี้ ก็ะดังไปถึงผู้ที่มีกายทิพย์ ชาวสวรรค์ทั้งหลายนั้นแหละ ก็จะได้ยินคำนั้น ก็จะปลื้มปิติเทวดาแม้ยังมีความประมาทในการดำเนินชีวิต คล้ายอยู่ในมนุษย์โลกก็ตาม ก็จะต้องหยุดฟัง เพราะผู้ที่เปล่งคำขอปฏิญาณนั้น ได้เข้าถึงพระในตัว เพราะฉะนั้น ที่กำลังเฟลิดเฟลิด อยู่ในสุคติโลกสวรรค์เพียงใดก็ต้องหยุดฟัง เหมือนลูกเณรรีบดวงใจของทุก ๆ ดวง ที่เป็นทิพย์ให้หยุดฟังคำกล่าวปฏิญาณ ในการที่จะขอบวชในคราวนี้ แล้วเสียงอนุโมทนาสาธุการจะลั่นไปทั่วโลกธาตุเหล่านั้นทีเดียว แล้วเขาก็จะบอกกันต่อ ๆ กันไป นี่เป็นสิ่งที่จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น

แล้วการบวชคราวนี้ จะเป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของตัวลูก และจะเป็นต้นบุญต้นแบบในการบวชของผู้มีบุญรุ่นต่อ ๆ ไป